

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาหลักการแนวคิดทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอ จำแนกตามประเด็นหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. กลุ่มสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย
3. การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้
4. การอ่านและการเขียน
5. แบบฝึกทักษะ
6. ความพึงพอใจ
7. บริบทโรงเรียนท่าโพธิ์ศก้ามวิทยา
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ
9. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นี้จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษาได้นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในเอกสารนี้ ช่วยทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในทุกระดับเห็นผลคาดหวังที่ต้องการในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชัดเจนตลอดแนวซึ่งจะสามารถช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและสถานศึกษาร่วมกันพัฒนาหลักสูตรได้อย่างมั่นใจ ทำให้การจัดทำหลักสูตรในระดับสถานศึกษามีคุณภาพและมีความเป็นเอกภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เกิดความชัดเจนเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้และช่วยแก้ปัญหาการเทียบโอนระหว่างสถานศึกษาดังนั้นในการพัฒนาหลักสูตรในทุกระดับตั้งแต่ระดับชาติจนถึงสถานศึกษา จะต้องสะท้อนคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานรวมทั้งเป็นกรอบทิศทางในการจัดการศึกษาทุกรูปแบบและครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่มเป้าหมายในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การจัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งระดับชาติ ชุมชน ครอบครัว และบุคคลต้องร่วมรับผิดชอบ โดยร่วมกันทำงานอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง ในการวางแผน ดำเนินการ ส่งเสริมสนับสนุน ตรวจสอบ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติไปสู่คุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

1. วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาคือ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐาน ของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้

2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

3. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา

มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับ
ผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและ
ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของ
เศรษฐกิจพอเพียง

3.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี
และมีทักษะชีวิต

3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต
และ การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนา
สิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคม
อย่างมีความสุข

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียน
ให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอัน
พึงประสงค์ ดังนี้

4.1 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5
ประการ ดังนี้

4.1.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มี
วัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อ
แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม
รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือ ไม่รับข้อมูล
ข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดย
คำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

4.1.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิด
สังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่
การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

4.1.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและ
อุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูล

สารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดย คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4.1.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการ ต่างๆไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและ สภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

4.1.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ใน ด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมี คุณธรรม

4.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ดังนี้

4.2.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์

4.2.2 ซื่อสัตย์สุจริต

4.2.3 มีวินัย

4.2.4 ใฝ่เรียนรู้

4.2.5 อยู่อย่างพอเพียง

4.2.6 มุ่งมั่นในการทำงาน

4.2.7 รักความเป็นไทย

4.2.8 มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้อง ตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

5. มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและ พหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ ดังนี้

- 5.1 ภาษาไทย
- 5.2 คณิตศาสตร์
- 5.3 วิทยาศาสตร์
- 5.4 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 5.5 สุขศึกษาและพลศึกษา
- 5.6 ศิลปะ
- 5.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี
- 5.8 ภาษาต่างประเทศ

สรุปได้ว่าในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

กลุ่มสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

กลุ่มสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นหลักสูตรที่เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย วิจารณ์ สร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมอย่างสันติสุข

1. ความสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

การเขียน การเขียนสะกดตามอักษรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ

ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ข้อความ รายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของ ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกรักคิด คำนิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิด ความซาบซึ้งและภูมิใจ ในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ข้อความ และ เขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่าง มีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และ ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของ ภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย
อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

3. คุณภาพผู้เรียน

เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้น ๆ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้อง
คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์
คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่าน
ได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ
และ มีมารยาทในการอ่าน

มีทักษะในการคัดลายมือด้วยบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียน
จดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิด
ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้
ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ
ในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่าย ๆ แต่ง
คำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ใน
ชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็น
วัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรอง
ที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

4. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของ
ภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 4 หลักการ
ใช้ภาษาไทย มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย
การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษา
ภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. เขียนสะกดคำและบอกความหมาย ของคำ 4. ใช้พจนานุกรมค้นหาความหมายของคำ 5. แต่งประโยคง่าย ๆ	การสะกดคำ การแจกลูก และการอ่านเป็นคำ มาตราตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรง ตามมาตรา การใช้พจนานุกรม การแต่งประโยคเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ - ประโยคบอกเล่า - ประโยคปฏิเสธ - ประโยคคำถาม - ประโยคขอร้อง - ประโยคคำสั่ง

ที่มา ; หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (2552 : 52)

สรุปในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำตัวชี้วัดที่ 1 เขียนสะกดคำและบอกความหมาย ของคำ
ตัวชี้วัดที่ 4 ใช้พจนานุกรมค้นหาความหมายของคำ และตัวชี้วัดที่ 5 แต่งประโยคง่าย ๆ มาสร้าง
แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำไม่ตรงมาตราตัวสะกด

การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องมีการเตรียมตัวและวางแผนอย่างเป็น
ระบบ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ และการนำสื่อนวัตกรรมต่าง ๆ มาประกอบการเรียนการสอนก็จะทำให้การเรียน
การสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2544 : 90) กล่าวว่า แผนการสอนเป็นหนังสือที่จัดทำมี

จุดประสงค์เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนแก่ครู โดยจัดทำเป็นกลุ่มประสบการณ์ ตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างหลักสูตร ในแผนการสอนจะมีข้อเสนอแนะว่า จะสอนเรื่องอะไร นานเท่าใดเพื่อจุดประสงค์อะไร ใช้วัสดุอุปกรณ์อะไรบ้าง ปฏิบัติกิจกรรมอย่างไร และวัดผลอย่างไร

ชัยชาญ วงศ์สามัญ (2545 : 39) ได้ให้ความหมายของแผนการสอนหรือแผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการสอนที่ดีควรมีองค์ประกอบที่เหมาะสม มีขั้นตอนการจัดเตรียมและมีการปรับปรุงอยู่เสมอ

รุจิร ภู่อาระ (2545 : 19) กล่าวว่า แผนการเรียนรู้เป็นเครื่องมือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม

สุคนธ์ สินธพนนท์ และคณะ (2545 : 19) ได้กล่าวว่าแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนการเตรียมการในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้

สำนักวิชาการทางการศึกษา (2546 : คำชี้แจงข.) กล่าวว่าแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนซึ่งครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียน โดยวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนรู้หรือแหล่งการเรียนรู้ แผนการวัดผลประเมินผลโดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชา หรือหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนด อันสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

สรุปได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้และแนวดำเนินการที่จัดเตรียมไว้สำหรับการสอนเป็นการเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบและเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ประกอบด้วยจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการจัดกิจกรรม สื่อการเรียนรู้ และการประเมินผลผู้เรียน

2. รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้

ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ จำแนกได้ดังนี้ (สำนักวิชาการ. 2546 : 52)

2.1 สาระสำคัญ คือ ความคิดรวบยอดหรือหลักการ หรือ โครงสร้างของเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนเรื่องราวนั้นไปแล้วฉะนั้นเนื้อหาสาระจะถูกต้องครอบคลุมและชัดเจน

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วิเคราะห์จากหลักสูตรในคำอธิบายรายวิชา เป็นสิ่งบอกให้ทราบว่าจัดการสอนให้อยู่ในขั้นใดของทักษะ เช่น ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ วิเคราะห์ ประเมินค่า และควรมีจุดประสงค์ย่อยเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ปลายทาง

2.3 เนื้อหา คือเนื้อหาสาระที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

2.4 กิจกรรมการเรียนการสอน คือ การจัดสถานการณ์ การเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ต้องการกระบวนการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ไขปัญหาเป็น ได้ฝึกปฏิบัติทั้งงานกลุ่ม และรายงานบุคคล ฉะนั้นกิจกรรมจะต้องให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีความเข้าใจ ความเหมาะสม และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2.5 สื่อการเรียนการสอน คือ เครื่องมือ วัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ ประกอบการเรียนการสอนเพื่อให้การสอนบรรลุจุดประสงค์ได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้นสื่อการเรียนจึงมีความน่าสนใจ ความประหยัดและช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

2.6 การวัดและประเมินผล คือ การประเมินค่าของสิ่งต่าง ๆ เพื่อบอกคุณภาพของสิ่งนั้น ๆ เช่น การประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นการบอกคุณภาพว่าผู้เรียนมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ใช้ข้อมูลมากเพียงพอนำมาประกอบการวินิจฉัยได้ เป็นต้นว่า แบบสังเกต แบบทดสอบ แบบสัมภาษณ์และอื่น ๆ การวัดและประเมินผลที่ดีควรจะมีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความสามารถประยุกต์ได้

2.7 กิจกรรมเสนอแนะ คือ การจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนในแต่ละจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อพูนความรู้กับนักเรียน โดยการจัดในโอกาสต่างๆ นอกเวลาเรียน รวมทั้งการจัดกิจกรรมเพื่อซ่อมเสริม และการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและเห็นคุณค่าของวิชาที่เรียน

2.8 ข้อเสนอแนะของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย (ตรวจสอบนิเทศ/เสนอแนะรับรอง) คือ การตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อยของแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนที่จะนำไปใช้จริงและลงชื่อ วัน เดือน ปี กำกับ

2.9 บันทึกผลการเรียนหลังสอน คือ การบันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้วเกิดผลอย่างไร นำผลมาบันทึกไว้เป็นการปรับปรุงแก้ไขในคราวต่อไปและลงชื่อ วัน เดือน ปี กำกับ

แนวที่ยึดคาบเวลาเป็นหลัก คือ การทำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายคาบ รายสัปดาห์ รายเดือน รายภาคการศึกษา หรือรายปี ก็ได้

แนวที่ยึดเนื้อหาเป็นหลักเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่พิจารณาว่าเนื้อหาและวิชาหรือรายวิชา มีหัวข้อหรือหน่วยเนื้อหาย่อยอะไรบ้าง แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนจะใช้หัวข้อหรือหน่วยเนื้อหานั้นเป็นขอบข่ายของแต่ละแผน

เอกสารประกอบการทำแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย หลักสูตร คู่มือครู หนังสือเรียน และเอกสารอื่น ๆ เช่น วารสาร

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จะต้องยึดส่วนประกอบสำคัญแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างน้อยส่วนนี้เป็นแนวทางในการเขียนส่วนประกอบอื่น ๆ เป็นส่วนเสริม เมื่อเขียน แผนการจัดการเรียนรู้เสร็จแล้ว ส่วนจะพัฒนาปรับปรุงเพิ่มเติมความจำเป็นต้องการของแต่ละหน่วยงานได้

3. ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้กระทำตามขั้นตอนดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 33)

3.1 ศึกษาหลักสูตร จุดหมาย โครงสร้างของกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ จุดประสงค์ ของกลุ่มประสบการณ์ และคำอธิบายกลุ่มประสบการณ์

3.2 ศึกษาการใช้คู่มือหลักสูตร คู่มือหลักการสอน แนวการสอน เพื่อให้เข้าใจ จุดเน้นของหลักสูตร เหตุผลในการปรับปรุงหลักสูตร สาระสำคัญที่ควรปรับปรุงเปลี่ยนแปลง บทบาทของครูผู้สอน ตลอดจนกระบวนการต่าง ๆ พัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของ กลุ่มประสบการณ์

3.3 นำโครงสร้างเนื้อหาวิชา จุดประสงค์ของกลุ่มประสบการณ์ และ จุดประสงค์ รายวิชามากำหนดหัวข้อเนื้อหาหลัก หัวข้อเนื้อหาย่อย โดยให้สัมพันธ์กับอัตราเวลาเรียนที่ กำหนดไว้ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์เป็นการกำหนดการสอนระยะยาว

3.4 ศึกษาตัวอย่างการสอนในคู่มือครู แล้วจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้กำหนด กิจกรรมการเรียนการสอน คาบเวลาเรียน ให้เหมาะสมกับหัวข้อเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ของแต่ละหัวข้อเพื่อครุณาไปปรับสอนให้เหมาะสมกับเวลาที่จัดไว้ในตารางเรียนของแต่ละวันใน แต่ละสัปดาห์ต่อไป

3.5 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยครูต้องพิจารณาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ มา ประกอบ เช่น หนังสือค้นคว้า อ้างอิง สาระสำคัญสำหรับครู หนังสือเรียน สื่อการเรียนการสอน วัสดุสำหรับนักเรียนฝึกปฏิบัติ ข้อทดสอบสำหรับวัดผลและประเมินผลนักเรียน

4. หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 211 - 216) กล่าวถึง หลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ว่าเป็น สิ่งยากมาก แต่ผู้ที่ไม่คุ้นเคยจะรู้สึกว่าเป็นภาระหนัก อย่างไรก็ตามถ้าได้ฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอผลที่ ได้จะคุ้มค่างบเวลาอย่างแท้จริง

4.1 ชื่อเรื่อง เป็นหัวข้อย่อยที่แยกจากหัวข้อใหญ่หรือหน่วยย่อย ชื่อเรื่องหรือ หัวข้อเรื่องนี้ได้มาจากการอ่านคำอธิบายรายวิชาหรือใช้หัวข้อปัญหาในชีวิตจริงตามความต้องการ ของชุมชนให้สอดคล้องกับวัยและความสามารถของผู้เรียนหรือจากแนวการสอนของกรมวิชาการ

4.2 จำนวนคาบ เป็นคาบเวลาที่ใช้สอนเรื่องย่อยนั้น โดยคำนวณคาบของหัวข้อใหญ่ คำนวณคาบให้เหมาะสมกับน้ำหนักและปริมาณของหัวข้อย่อยนั้น

4.3 สาระสำคัญ คือแก่นของความรู้ ทักษะและเจตคติที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับ หลังจากเรียนเรื่อง (หน่วย หัวข้อ) นั้นๆ แล้วจัดเป็นหัวใจหรือตะกอนของความรู้ความสามารถที่จะให้ติดค้างไปกับนักเรียนในอนาคต และจัดเป็นกรอบกำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ประจำหัวข้อเรื่องนั้น การเขียนสาระสำคัญให้คำนึงถึงหลักการเขียน ดังนี้

4.3.1 เป็นประโยคที่สมบูรณ์ (มีภาคประธาน ภาคแสดง) และได้ใจความ

4.3.2 ใช้คำกะทัดรัดชัดเจน

4.3.3 มีใจความตรงกับเนื้อหา

4.3.4 จุดประสงค์ ต้องเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยทั่วไปจะเขียนรวม

ไม่แยกจุดประสงค์ปลายทาง และจุดประสงค์นำทาง

4.4 เนื้อหา เป็นสาระความรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ศึกษาในคาบของเวลาเรียนนั้น ในการเขียนควรเขียนเพียงหัวข้อหรือเค้าโครงเท่านั้น ไม่ต้องลงรายละเอียดทั้งหมดซึ่งผู้สอนควรได้ศึกษาค้นคว้าหารายละเอียดเพิ่มเติมจากเอกสารต่าง ๆ

4.5 กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นวิธีจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนซึ่งจัดให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร

4.6 สื่อการเรียนการสอน หมายถึงวัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ครูและนักเรียนใช้ประกอบการเรียนการสอนในเรื่องนั้น ๆ อาจเป็นรูปภาพ ของจริง ของจำลอง แผนภูมิเพลง หนังสือ นิทาน บัตรคำ แผ่นใส แผ่นสไลด์ ฯลฯ ครูควรจัดมาให้สอดคล้องกับบทเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น และผู้สอนเกิดความสะดวกในการสอนหลักการ ใช้สื่อการเรียนการสอน มี 6 ปี ได้แก่

4.6.1 เป้าหมาย หมายถึง เลือกสื่อมาใช้ให้ตรงกับจุดประสงค์การสอน

4.6.2 ประโยชน์ หมายถึง เป็นสื่อที่ให้ประโยชน์ ช่วยให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ที่ดีและช่วยให้ผู้สอนเกิดความสะดวก คล่องตัวในการสอน

4.6.3 ประสิทธิภาพ หมายถึง เป็นสื่อที่มีคุณภาพ ไม่ขาดไม่เก่าเกินไปมีความชัดเจน และใช้งานได้ดี

4.6.4 ปลอดภัย หมายถึง การใช้สื่อให้คำนึงถึงความปลอดภัย ถ้าเป็นสื่อที่ต้องระวังมากหรืออาจเกิดอุบัติเหตุได้

4.6.5 แปลกตา หมายถึง ควรเป็นสื่อที่นักเรียนไม่คุ้นเคย มีความน่าสนใจและแปลกใหม่สำหรับนักเรียน

4.6.6 ประหยัด หมายถึง เป็นสิ่งที่ต้องไม่ใช้เงินทุนมากเกินไปจนความจำเป็นถ้าเป็นสิ่งที่ต้องไม่ใช้เงินทุนมากเกินไปจนความจำเป็นถ้าเป็นสิ่งที่ครูสามารถจัดเองได้จากเศษวัสดุที่มีในท้องถิ่น ยิ่งมีค่ามากกว่าสิ่งที่จัดซื้อมา

4.7 การวัดและประเมินผล เป็นความจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องวัดและประเมินผลทุกครั้งที่สอน เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ บรรลุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่อาจวัดผลก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น ใช้แบบทดสอบก่อนเรียน ใช้การสังเกตการณ์ทำกิจกรรมของผู้เรียน การซักถาม การสัมภาษณ์ การให้ทำแบบฝึกหัดให้ทำข้อสอบหลังการเรียน เป็นต้น

หลักการเขียนการวัดผลและประเมินผล

1. เขียนเรียงลำดับวิธีวัดผลและประเมินผล
2. เขียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
3. เขียนให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน

5. เทคนิคในการจัดการสอน

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545 : 6-7) กล่าวถึงเทคนิคในการจัดการสอน ควรปฏิบัติดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรและระยะเวลาในการสอน โดยศึกษาว่า

1.1 สอนวิชาใด

1.2 หลักสูตรเป็นอย่างไร

1.3 ระยะเวลาที่เรียนกี่สัปดาห์

1.4 มีการสอนกี่ครั้ง

1.5 ศึกษาเอกสารต่าง ๆ เพื่อประกอบการจัดทำแผนการสอน

2. จัดแบ่งเนื้อหาโดยกำหนด โครงสร้างของเนื้อหาและจุดประสงค์ของ รายวิชานั้นตลอดทั้งภาคเรียนนั้นหรือตลอดปี แล้วมีกำหนดเป็น โครงสร้างแผนการสอนรายวิชา แบ่งออกเป็น กี่เรื่อง

3. การวางแผนโดยกำหนดแผนการสอน อาจกำหนดเป็นเรื่อง ๆ ไปหรือเป็นจำนวนครั้ง หรือกำหนดเป็นรายคาบก็ได้แต่ผู้สอนกำหนด การวางแผนการสอนนั้นปกติจะต้องวางแผนตลอดหลักสูตร แต่ในหลายกรณีครูอาจทำไม่ทันก็อาจทำล่วงหน้าเป็นรายสัปดาห์

4. การจัดเตรียมการสอน อันที่จริงการวางแผนการสอนเป็นการเตรียมการสอนขั้นตอนหนึ่ง แต่ปกติแผนการจัดการเรียนรู้ส่วนที่ต้องจัดเตรียม

4.1 สื่อหรืออุปกรณ์ จะต้องทำหรือจัดหาใช้ในการจัดการเรียนการสอน

ดังนั้นครูจะต้องเตรียมสื่อที่จะต้องจัดทำขึ้น ครูจะต้องบอกด้วยว่าจัดอย่างไร ใช้อย่างไร

4.2 การวัดหรือแบบประเมินผล จะต้องทำแบบหรือแนวทางในการวัดผล ประเมินผล

4.3 ข้อควรคำนึงในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

อากรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 219) เสนอแนะการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังต่อไปนี้

1. เขียนให้ชัดเจนแจ่มแจ้งทุกหัวข้อ เพื่อให้เกิดความกระจ่างแก่ผู้อ่านมีรายละเอียดพอสมควร
2. ใช้ภาษาที่สื่อความหมายให้เข้าใจตรงกัน เป็นประโยชน์ที่ได้ใจความ ไม่ใช่ความค้าง ไม่ยืดเยื้อเยิ่นเย้อ
3. เขียนทุกหัวข้อหรือทุกช่องให้สอดคล้องกัน เช่น
 - 3.1 สารสำคัญต้องสอดคล้องกับเนื้อหา
 - 3.2 จุดประสงค์จะต้องสอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรมและการวัดผล
 - 3.3 สื่อการเรียนจะต้องสอดคล้องกับกิจกรรมและการวัดผล
4. เขียนให้เป็นลำดับขั้นตอนก่อนหลังในทุกหัวข้อ
5. เขียนทุกหัวข้อให้ถูกต้องเขียนให้เป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
6. จัดเนื้อหากิจกรรม ให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดไว้
7. คิดจัดกิจกรรมที่น่าสนใจอยู่เสมอ ไม่ควรใช้วิธีเดียวกันทุกครั้งที่สอน
8. เขียนให้เป็นระเบียบง่ายต่อการอ่าน และสะดวกชวนอ่าน
9. เขียนในสิ่งที่สามารถจัด ได้จริง และสอนตามที่ได้วางแผนไว้

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาแผนการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงรายละเอียดต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ รวมไปถึงขั้นตอนและหลักการในการจัดทำแผนการเรียนรู้เพื่อให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การอ่านและการเขียน

1. การอ่าน

การอ่านเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญในการศึกษาหาความรู้ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ และเพื่อการศึกษาในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป

1.1 ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

วรรณ โสมประยูร (2542 : 121) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยการแปลออกเป็นความหมายที่ใช้สื่อ ความคิด และความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านสามารถนำความหมายนั้น ๆ ไปใช้ประโยชน์ได้

รัญจิต แก้วจำปา (2544 : 10) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหมายถึง การรับสาร โดยมีหนังสือเป็นสื่อ ซึ่งผู้รับสารจะต้องคิดพิจารณาทำความเข้าใจสารตามตัวหนังสือที่ผู้สื่อเขียนไว้

สนิท สัตโยภาส (2545 : 92) ได้ให้ความหมาย ของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การมองดูตัวอักษรแล้วถ่ายทอดสความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิดหรือสิ่งที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เมื่อถึงเวลาอันควร

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านในลักษณะของกระบวนการแล้วให้คำจำกัดความว่าเป็นลำดับขั้นที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และเรื่องราวของสาร ซึ่งผู้อ่านสามารถบอกความหมายสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองในการแปลสัญลักษณ์ ถอดความหมายจากสัญลักษณ์นั้น แล้วก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจความคิดอย่างมีเหตุผล การอ่านจึงเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านเพื่อให้เกิดความคิดของผู้เขียน

1.2 ความสำคัญของการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

วรรณ โสมประยูร (2542 : 121) กล่าวว่า โดยทั่วไปการอ่านหนังสือมีผลสำคัญต่อผู้อ่าน 2 ประการ คือ ประการแรกอ่านแล้วได้ “อรรถ” ประการที่สอง อ่านแล้วได้ “รส” ถ้าผู้อ่านถ้านึกอยู่ตลอดเวลาถึงผลสำคัญทั้งสองประการนี้ ย่อมจะได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากหนังสือนั้นตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนเสมอ อย่างไรก็ตาม การอ่านมีความสำคัญต่อคนทุกเพศทุกวัยและทุกสาขาอาชีพ ซึ่งอาจกล่าวสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่าน ทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อ

ทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านภารกิจ ส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไป ปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศ และชื่อเสียง ฯลฯ

5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การบรรยาย หรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ศิลปจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้อนุชนรุ่นถัดมาหรือคนรุ่นถัดมาของชาติไทยเอาใจใส่ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับชั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

1.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้

1.3.1 การตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต การอ่านแต่ละครั้งจะมีความมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ถ้าผู้ตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านแต่ละครั้งไว้ จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพสูงจากประสบการณ์ที่ผู้เขียนได้ทดลองปฏิบัติและทดลองสอนมาแล้ว จุดมุ่งหมายที่เขยตั้งไว้มี ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 121) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ
อ่านสารคดี
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือ ประเภท
ชวนหัวต่างๆ
4. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านประวัติศาสตร์อ่านสารคดี
5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์ วิจัยจากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. การอ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จ ส่วนใดเป็นข้อเท็จส่วนใดเป็น
ข้อจริงเช่นการอ่านคำคำโฆษณาต่าง ๆ
7. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะกับ เนื้อหาและ
เหมือนกับคำพูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

1.3.2 จุดมุ่งหมายเฉพาะของการอ่าน

ศุภันธา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 : 5-6) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายเฉพาะของการอ่านไว้

ดังนี้

1. ตอบสนองอารมณ์ที่ผู้อ่านพอใจ เช่น รัก ชอบ โกรธ และดีใจ
2. ช่วยให้เกิดกับความต้องการในชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะช่วยชดเชย
อารมณ์ที่ขาดหายไปและช่วยตอบสนองความต้องการในส่วนของอารมณ์ หรือความรู้สึกที่ต้องการ
3. ติดตามเรื่องที่ได้รับฟังจากผู้อื่น
4. ส่งเสริมให้มีความคิดสร้างสรรค์โดยอาศัยแนวทางจากเรื่องที่อ่าน
5. ส่งเสริมให้มีความกระตือรือร้นในการอ่านเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้น
6. รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
7. ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของสมอง
8. ช่วยให้มีความรู้เพิ่มขึ้น สามารถใช้ประกอบการเรียนวิชาอื่น ๆ
9. รู้จักสถานที่ที่ไม่สามารถเดินทางไปเยือน แต่สามารถหาประสบการณ์ได้
จากการอ่าน
10. มีความคิดเป็นอิสระในการเลือกเรื่องที่จะอ่าน
11. มีความเฉลียวฉลาด โดยอาศัยความรู้และแนวคิดจากการอ่านไปสนทนา

โต้ตอบกับคนอื่นได้

12. เป็นการใช้เวลาพักผ่อน
13. ช่วยให้เกิดความสนใจเรื่องใหม่ ๆ
14. ส่งเสริมการฝึกทักษะการอ่านจากขั้นพื้นฐานไปสู่ขั้นที่สูงขึ้น
15. เป็นการฝึกให้มีระดับความคิดสูงขึ้น
16. เปิดเผยความลับในเรื่องราวบางอย่างที่ผู้อ่านยังไม่รู้มาก่อน
17. ช่วยให้มีสุขภาพจิตดีขึ้น
18. ช่วยให้มีความคิดแตกฉานมากขึ้น
19. ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
20. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาแก้ปัญหาสังคม เศรษฐกิจ การเมืองและเรื่อง

ส่วนตัว

21. ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้เขียน
22. ส่งเสริมให้ผู้อ่านเผชิญหน้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ด้วยความเชื่อมั่นมาก

ยิ่งขึ้น

23. พัฒนาคุณค่าทางสังคมโดยอาศัยความรู้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ให้กว้าง

ขวางมากยิ่งขึ้น

24. ช่วยให้ผู้อ่านมีความคิดกว้างไกลมากยิ่งขึ้น

สรุปจุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมาทั้งหมด ได้ว่าอ่านเพื่อให้เกิดความรู้ เกิดความคิด และเกิดความเพลิดเพลิน ซึ่งทั้งสามประการนี้ จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่าน

1.4 วิธีสอนอ่าน

สำนักวิชาการ (2548 : 48) ได้กล่าวว่า การสอนอ่านมีหลากหลายวิธีแต่ละวิธีก็มีข้อดี ข้อเสียแตกต่างกันซึ่งสามารถสรุปเป็นหัวข้อได้ดังนี้

1. วิธีสอนอ่านแบบแจกลูก เป็นการสอนแบบแจกพยัญชนะและสระ เช่น กะ กา กิ กึ กี้ กี่ กุ ภู และ กข ตา งา มา นา รวมทั้งการผันวรรณยุกต์ที่แยกตามอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ เช่น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า เป็นต้น
2. วิธีสอนอ่านแบบสะกดคำ ซึ่งก็เป็นวิธีสอนอ่านแบบแจกลูกประสมคำ นั่นเอง เช่น กิน ก็เป็น กอ-อิ-กิ-กิ-นอ-กิน เป็นต้น

3. วิธีสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยค ซึ่งก็เป็นวิธีสอนอ่านแบบสมัยใหม่ นำนักเรียนอ่าน กา มา นา อา อา มา รด ไฟจากนั้นจึงสอนความเป็นมาของคำนั้นก็คือ สอนแจกดูสะกดคำนั่นเอง

4. วิธีสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสิทธิภาพ เป็นการสอนอ่านโดยใช้แผนภูมิ ซึ่งอาจจะมีรูปภาพประกอบในแผนภูมิด้วย

สรุปได้ว่า วิธีสอนอ่านมีหลายวิธี เช่น อ่านแบบแจกพยัญชนะและสระรวมทั้งการผันวรรณยุกต์ อ่านแจกรูปและผสมคำ อ่านคำแล้วสอนความหมายและอ่านแบบใช้แผนภูมิประสิทธิภาพ แต่และวิธีก็มีทั้งข้อดีข้อเสียแตกต่างกัน

1.5 ปัญหาในการอ่าน

การอ่านหนังสือมักจะมีปัญหาและข้อบกพร่องในการอ่านอยู่เสมอ ซึ่งปัญหาและข้อบกพร่องต่าง ๆ สามารถแก้ไขได้และจะได้ผลเร็วขึ้นถ้าได้ฝึกฝนทางแนวทางบกพร่องและหลักการที่ถูกต้อง ได้มีผู้เสนอหลักการ ดังนี้

สนิท สัตโยภาส (2545 : 171-179) ได้สรุปถึงสาเหตุและข้อบกพร่องด้านการอ่าน ดังนี้

1. อ่านช้า การอ่านหนังสือช้า นั้น มีวิธีการฝึกให้อ่านได้เร็วดังนี้

1.1 ก่อนอ่านต้องทำให้มีสมาธิ แล้วตั้งใจให้จดจ่ออยู่ที่ข้อความที่จะอ่าน

1.2 ฝึกหัดสังเกตว่าข้อความส่วนใดไม่สำคัญก็ควรข้ามไป

1.3 ขณะอ่านให้พยายามใช้สายตาที่เคลื่อนไหวไปมาระหว่างบรรทัดต่อบรรทัด

1.4 จับเวลาขณะอ่านข้อความหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วฝึกให้ใช้เวลาให้น้อย

ลงตามลำดับ

1.5 เมื่ออ่านในใจ จงงดการใช้ปากและลำคอเพื่อช่วยในการออกเสียงและจงงดการใช้นิ้วมือจิ้มที่บรรทัด ควรใช้สายตาและสมองเท่านั้น

1.6 อย่ากังวลเรื่องศัพท์มากเกินไป ควรอ่านด้วยความพยายามทำความเข้าใจไปเรื่อย ๆ เพราะว่าบางครั้งส่วนขยายตอนอื่น ๆ จะช่วยอธิบายศัพท์นั้นอยู่แล้ว การค้นหาความหมายของศัพท์ควรทำหลังจากที่อ่านข้อความหรือเรื่องนั้น ๆ จบแล้ว ไม่ควรอ่านด้วยวิธีค้นหาศัพท์ไปพร้อม ๆ กันกับการอ่านเพราะจะทำให้อ่านช้าและเสียเวลามาก

1.7 ฝึกอ่านให้เป็นกลุ่มคำให้เป็นวลีหรือให้เป็นประโยค มีความจริงอยู่ประการหนึ่งว่าผู้อ่านหนังสือช้ามักจะอ่านหนังสือเป็นคำ ๆ ไม่ติดต่อกัน อย่างนี้ทำให้เสียเวลาอ่านมากโดยใช่เหตุ

1.8 พยายามฝึกการจับสายตา ผู้อ่านควรจับสายตาให้ตกอยู่บริเวณกึ่งกลางของวลีหรือประโยค พยายามบังคับสายตาให้สามารถมองเห็นถ้อยคำทั้งหน้าและหลัง ที่อยู่ในวลีหรือประโยคนั้น ๆ ไปพร้อม ๆ กันด้วย การฝึกสายตาในลักษณะนี้ นอกจากช่วยให้อ่านได้เร็วขึ้นแล้ว ยังให้ประโยชน์ทางอ้อม คือเป็นการขจัดนิสัยการอ่านหนังสือเป็นคำ ๆ ได้ดี

2. อ่านข้ามบรรทัด การอ่านข้ามบรรทัดถือว่าเป็นข้อบกพร่องอย่างมาก เพราะนอกจากอ่านข้อความไม่ได้ ต่อเนื่องกันแล้วยังต้องเสียเวลาในการอ่านอย่างไร้ประโยชน์คนที่ฝึกอ่านอยู่เสมอจะช่วยลดปัญหาในการอ่านข้ามบรรทัดลงได้มากวิธีฝึกเพื่อไม่ให้อ่านข้ามบรรทัดทำได้ดังนี้ หากกระดาษสีดำมาทับข้อความที่อยู่ในบรรทัดลงไปเมื่ออ่านจบบรรทัดหนึ่งก็เลื่อนกระดาษต่ำลงไปอีกหนึ่งบรรทัดหนึ่งพยายามอ่านให้เร็วขึ้น การเลื่อนกระดาษสีดำก็จะเร็วขึ้นพยายามฝึกเช่นนี้หลาย ๆ ครั้งจนกว่ากล้ามเนื้อสายตาจะคุ้นเคย เมื่อสายตาคุ่นเคยดีแล้วจึงเลิกใช้กระดาษสีดำปิดอักษรนั้นได้

3. อ่านไม่เว้นวรรค การอ่านไม่เว้นวรรค ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการออกเสียงหรืออ่านในใจก็ตาม ย่อมเกิดผลเสียแก่ผู้ฟังและผู้อ่านด้วยกันทั้งนั้น เพราะการอ่านไม่รู้จักการเว้นวรรคย่อมทำให้เกิดการสื่อความหมายผิดไปจากเจตนาของผู้เขียน ยิ่งไปกว่านั้นอาจทำให้เข้าใจเป็นอย่างอื่น ซึ่งเป็นผลร้ายต่อการสื่อสารได้ การอ่านเว้นวรรคตอน ควรปฏิบัติดังนี้

3.1 ไม่ควรเว้นวรรคระหว่างประธานกับกริยา

3.2 ไม่ควรแยกวรรคระหว่างคำที่ต่อกันด้วยคำว่า “และ” แต่ถ้า “และ” ต่อประโยคก็แยกวรรคได้

3.3 ควรแยกวรรคเล็กระหว่างอนุประโยค

3.4 แยกวรรคใหญ่เมื่อจบประโยค

3.5 แยกวรรคระหว่างคำเชื่อมหลาย ๆ คำ และหากว่าชื่อนั้น ๆ อาจทำให้เข้าใจสับสน ก็ควรใช้จุดภาคคั่นเสีย

4. อ่านไม่เข้าใจ

ปัญหาเรื่องอ่านแล้วไม่เข้าใจนั้น เป็นเรื่องสำคัญในกรณีที่ต้องอ่านหนังสือประเภทสารคดีและตำราเรียน เพราะว่าสิ่งพิมพ์ดังกล่าวนี้เป็นเรื่องของความรู้และข้อเท็จจริง ถ้าอ่านแล้วไม่รู้เรื่องก็จะไม่เกิดความซึดความเข้าใจอันใด นับว่าเป็นการเสียเวลา โดยเปล่าประโยชน์โดยแท้

ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้นั้นจำเป็นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานทางการอ่านการฟังบางประการ คือ

1. การเป็นผู้มีสมาธิในการอ่าน
2. การอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย
3. ความรู้เรื่องถ้อยคำสำนวนที่อ่าน

ความรู้พื้นฐานทั้งสามประการนี้เป็นสิ่งที่จะต้องนำมาพิจารณาเมื่อมีปัญหาอ่านแล้วไม่เข้าใจ นอกจากข้อเสนอแนะดังกล่าวข้างต้นนี้แล้ว ยังมีข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาในกรณีที่อ่านแล้วไม่เข้าใจอีกดังนี้

1. คิดก่อนอ่าน
 2. ตรวจสอบเนื้อหาอย่างคร่าว ๆ ก่อนอ่านทั้งเล่มหรือทั้งเรื่อง
 3. ให้สำรวจดูว่าตนเองมีความรู้อะไรบ้างก่อนจะอ่านสิ่งพิมพ์หรือบทความนั้น
 4. ออกจากทราบอะไรบ้างจากสิ่งพิมพ์ที่จะอ่าน
 5. ให้คิดว่าเรารู้จักผู้แต่งหนังสือเล่มนั้นไหม เงามือชื่อเสียงในด้านใดหรือไม่
- การปฏิบัติตามข้อ 1-2 แล้วคิดตามด้วยข้อ 3 และลองถามตัวเองตามข้อ 4-5 นั้น

เป็นวิธีการเตรียมตัวก่อนที่จะเริ่มอ่าน และเป็นการวางเป้าหมายในการอ่านด้วย

2. การเขียน

การเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูดและการอ่าน ทักษะการเขียนเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกัน เมื่อเรารับสารซึ่งมาจากการฟังหรือการอ่าน แล้วก็จะต้องมีการส่งสารด้วยการพูดอธิบาย หรือเขียนให้คนอื่น ๆ เข้าใจการเขียนนับเป็นเรื่องที่ยากเพราะเขียนแล้วผู้อ่านอาจไม่เข้าใจตรงตามที่ต้องการสื่อความก็ได้ ดังนั้นการฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ ได้มีนักศึกษาและหน่วยงานทางการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายความสำคัญ ความมุ่งหมาย และองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้

2.1 ความหมายของการเขียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

กองทัพ เคลือบพลิชกุล (2542 : 123) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือทักษะการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกกับข่าวสาร เป็นการสื่อสารหรือสื่อความหมายโดยมีตัวหนังสือตลอดจนเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์แทนถ้อยคำในภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน การเขียนจึงเป็นทักษะที่มีหลักฐานถาวร

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 (2546 : 203) ได้กล่าวถึงความหมายที่กล่าวไว้ว่า เขียน หมายถึง ชีตให้เป็นตัวหนังสือหรือตัวเลขขีดให้เป็นเส้นหรือรูปต่างๆ ให้ชัดเจน

วรรณิ โสภประยูร (2542 :139) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิด และความต้องการของบุคคลออกมาเป็น สัญลักษณ์ หรือเป็นตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามแบบของภาษาศิลปะจากความหมายของการเขียนดังกล่าว ทำให้มองเห็นความสำคัญของการเขียนว่ามี ความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่นนักเรียนใช้การเขียนบันทึกความรู้ทำแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบบุคคลทั่วไปใช้การเขียนเพื่อเขียนจดหมายทำสัญญาพินัยกรรมและค้าประกัน พ่อค้าใช้การเขียนเพื่อการโฆษณาสินค้า ทำบัญชี ใบส่งของ ใบเสร็จรับเงินแพทย์ใช้เขียนบันทึกประวัติคนไข้ เขียนใบสั่งยาและอื่น ๆ นักวิชาการใช้การเขียนเพื่อเขียนบทความ เขียนหนังสือ ตำรา รายงาน เป็นต้น

สรุปได้ว่าความหมายของการเขียน คือ การถ่ายทอดสรรพสิ่งอันเป็นความรู้สึคนึกคิดของตนเองออกมาเป็นลายลักษณ์ ประทับตราไว้บนวัตถุหรือสิ่งต่างๆ อาจจะต้องการสื่อ กับบุคคลอื่นหรือไม่สื่อกับบุคคลอื่นก็ได้แล้วแต่จุดประสงค์ของผู้เขียน

2.2 ความสำคัญของการเขียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542 : 124-125) สรุปความสำคัญของการเขียน ได้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคม
2. เป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์
3. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์
4. เป็นอาชีพสุจริตที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน
5. เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนนักศึกษา
6. เป็นเครื่องจรรโลงแก่สังคมมนุษย์ที่จะทำให้ความพลัดพลินแก่คนเรา

ทุกเพศทุกวัย

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ มรดกทางสติปัญญา เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าให้แก่ผู้อ่านทั้งทางด้านวิชาการและด้านความบันเทิงและการเขียนยังสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิตได้

2.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน

การเขียนแต่ละชนิดมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไปตามเนื้อหาสาระของเรื่องที่เขียนซึ่งในการเขียนทุกครั้งควรมีจุดมุ่งหมายทั่วไปว่าต้องการสื่อความเข้าใจเรื่องใด

นักการศึกษาได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียน ไว้ดังนี้

กองทัพ เคลือบพณิชกุล (2542 : 125-126) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการเขียนออกเป็น 5 ประการดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่องคือการเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ของผู้เขียนการเขียนเพื่อเล่าเรื่องส่วนใหญ่จะใช้ในการเขียนเล่าชีวประวัติ อุตชีวประวัติ การเขียนข่าวสารคดีต่าง ๆ เป็นต้น

2. การเขียนเพื่อ อภิปราย คือ การเขียนเพื่อบอกวิธีทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อชี้แจงไขคำตอบปัญหาความรู้หรือความคิดที่เข้าใจยาก เช่น การเขียนอธิบาย วิธีวิจัย วิธีประดิษฐ์เครื่องมืออธิบายคำศัพท์ เป็นต้น ซึ่งจะต้องเขียนลำดับคำตอบอย่างแจ่มแจ้ง ใช้ภาษารัดกุมอย่างชัดเจน

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนในเรื่องต่างๆอาจจะแสดงความคิดเห็นอย่างเดียวหรืออาจประกอบด้วยคำแนะนำข้อคิด ข้อเตือนใจ เป็นต้น ซึ่งวิธีเขียนจะต้องใช้ข้อเท็จจริงสมบูรณเหตุผลข้อดีข้อเสียอย่างชัดเจน

4. การเขียนเพื่อชักจูงใจเป็นการเขียนเชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจสิ่งที่เขียนแนะนำรวมทั้งการเขียนเพื่อเปลี่ยนความรู้สึก เปลี่ยนใจ หรือเปลี่ยนท่าทีของผู้อ่านให้คล้อยตาม ที่ผู้เขียนต้องการ เช่น ข้อธรรมะต่าง คำพิงเขย เป็นต้น

5. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การเขียนถ่ายทอดความรู้สึกจินตนาการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นภาพลักษณ์ตามผู้เขียน เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร ซึ่งเป็นลักษณะบันเทิงคดีเชิงสร้างสรรค์

วรณี โสมประยูร (2542 : 141) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการเขียนไว้หลายอย่าง ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามหลักตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจน และอ่านเข้าใจง่าย

2. เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะการเขียนให้พัฒนางานอกงามขึ้นตามควรแก่วัย

3. เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้อง และเขียนได้รวดเร็ว

4. เพื่อให้รู้จักเลือกภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส

5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิดแล้วจดบันทึกสรุปและย่อใจความเรื่อง

ที่อ่านหรือฟังได้

6. เพื่อนถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และความรู้สึกนึกคิดเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง
7. เพื่อให้สามารถสังเกต จดจำ และเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหารถูกต้องตามหลักภาษาที่สื่อความหมายให้ตรงตามที่ต้องการ
8. เพื่อให้ทักษะการเขียนประเภทต่าง ๆ และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
9. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ด้วยการเขียนตามที่ตนเองสนใจและมี ความถนัด
10. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่ออาชีพ การศึกษาหาความรู้และอื่นๆ

สรุปได้ว่า ความมุ่งหมายในการเขียน เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และความรู้สึกนึกคิดเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้งและสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

2.4 องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนเป็นการสื่อสารมีองค์ประกอบใหญ่ ๆ 4 ประการดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 142) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนว่ามี

องค์ประกอบใหญ่ ๆ 4 ประการ ดังนี้

1. ผู้เขียน (ผู้ส่งสาร) ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จินตนาการของผู้เขียน ความสามารถในการใช้ภาษา การแสดงความคิด ลายมือของผู้เขียนและจรรยาบรรณของผู้เขียน

2. ภาษา (สาร) ภาษาไทยมีการจำแนกคำสำหรับใช้ให้ถูกกาลเทศะในแต่ละฐานะของบุคคล เพราะคำคำเดียวไม่สามารถใช้กับบุคคลได้ทุกคนทุกโอกาสและทุกสถานที่ในทางภาษาจำแนกภาษาออกเป็น 3 ระดับ ภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผน และภาษาแบบแผน

- 2.1 ภาษาปาก ส่วนใหญ่เป็นภาษาที่ใช้พูดมากกว่าเขียน เช่น ภาษาถิ่น หรือหมายถึง การเขียนที่ใช้ภาษาพูดกับบุคคลที่สนิทคุ้นเคย

- 2.2 ภาษากึ่งแบบแผน เป็นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนในการเขียนที่ใช้ภาษาแบบแผน

- 2.3 ภาษาแบบแผน เป็นภาษาที่มีความมุ่งหมายแบบแผนและหลักเกณฑ์

สำหรับเขียนเฉพาะเรื่อง เช่น เรียงความ จดหมายราชการ ภาษาแบบแผนจึงเป็น ภาษาที่ใช้มากกว่าพูด ถ้าจะใช้พูดก็เป็นการเขียนสำหรับการพูดอย่างมีพิธีรีตอง เช่น สุนทรพจน์ โอวาท

3. เครื่องมือที่ทำให้เกิดสาร หมายถึง เครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ เช่น อักษร

ดินสอ สมุด ฯลฯ

4. ผู้อ่าน (ผู้รับสาร) การเขียนมีจุดมุ่งหมายที่แท้จริง คือเขียนเพื่อให้ผู้อื่นอ่าน งานเขียนบางอย่างผู้เขียนมีเจตนาให้บุคคลเฉพาะกลุ่มอ่าน เช่น เขียนให้เด็กอ่าน เขียนให้นักธุรกิจอ่าน เขียนให้คนทั่วไปอ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนประกอบด้วย ผู้เขียนเลือกเนื้อหาและ เครื่องมือมาเขียนด้วยลายมือและมีจรรยาบรรณในการเขียน การใช้ภาษาให้ถูกต้องกาลเทศะในแต่ละฐานะและบุคคล

3. การเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำมีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิต เพราะเป็นการใช้สัญลักษณ์แทนเสียงพูด เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดเรื่องราวต่าง ๆ ดังนั้นการเขียนสะกดคำจึงมีความสำคัญต่อการเขียนเป็นอย่างมาก เพราะเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างหนึ่งนักเรียนจะต้องรู้จักสะกดคำให้ถูกต้อง ดังนั้นครูผู้สอนต้องให้ความรู้ในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเพื่อผู้เรียนจะได้นำไปใช้ในการเรียนระดับสูงขึ้นไป

3.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้
กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 135) กล่าวว่า การสะกดคำ หมายถึง การอ่าน โดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดคำ ต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อม ๆ กับการอ่านและสอนอ่านสะกดพร้อมกับการเขียน ครูต้องให้อ่านสะกดคำแล้วเขียนคำไปพร้อม ๆ กัน การสอนสะกดคำจะนำคำที่มีความหมายมาสอนเมื่อสะกดคำจนจำได้แล้ว ต่อไปจะต้องไม่ใช่วิธีการสะกดคำ เพราะการสะกดคำจะเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ จึงให้อ่านเป็นคำโดยไม่สะกดคำ มิฉะนั้นนักเรียนจะอ่านจับใจความไม่ได้และอ่านซ้ำจากความหมายของการเขียนสะกดคำสรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นศิลปะการเขียนที่สำคัญมากมีวิธีการเขียน โดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไว้ด้วยกัน ให้เป็นคำที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา สามารถสื่อความให้เข้าใจได้ และมีความหมายตรงกับ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และสามารถนำคำดังกล่าวไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

3.2 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นทักษะที่สำคัญมากและจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบันเพราะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเป็นรากฐานที่สำคัญในการอ่านและเขียนวิชาอื่นๆได้

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

วรณี โสมประยูร (2544 : 156) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นทางการเขียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงสามารถเขียนประโยค และเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำผิดเสมอ จะไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเอง ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนเป็นอย่างยิ่ง เด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเสียแต่เมื่อเริ่มเรียนคำ เพื่อช่วยให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันช่วยให้เด็กใช้คำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง กว้างขวาง ครูจึงต้องฝึกฝนนักเรียนอย่างสม่ำเสมอทุกระดับชั้น

สำนักวิชาการวิชาการ (2546 : 134) กล่าวว่า การสะกดคำเป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับผู้เริ่มเรียน หากครูไม่ได้สอนแจกลูกสะกดคำแก่นักเรียนในระยะเริ่มเรียนการอ่านนักเรียนจะขาดหลักเกณฑ์การประสมคำ ทำให้เมื่ออ่านหนังสือมากขึ้นจะสับสน อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือผิดซึ่งเป็นปัญหามากของนักเรียนไทยในปัจจุบัน ผลจากการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ย่อมส่งผลกระทบต่อการศึกษาวิชาอื่น ๆ ด้วย เพราะการอ่านเป็นเรื่องมือสำคัญของการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

กำชัย ทองหล่อ (2552 : 160) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำว่าตัวอักษรเป็นเครื่องหมายใช้แทนคำพูดเพราะฉะนั้นการเขียนคำจึงนับว่าเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งในการใช้ภาษา ถ้าเขียนผิดความหมายจะแปรไปหรืออาจไม่มีความหมายเลยก็ได้

จากข้อความดังกล่าวพอสรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่สำคัญต่อผู้เขียนมากและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา เพราะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องทำให้สื่อความหมายและอ่านได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์จากการเขียนไปใช้ในการเรียนวิชาอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.3 จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำ

เพื่อเป็นการกำหนดแนวทางในการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องให้เกิดขึ้นกับนักเรียนอย่างแท้จริงจึงได้มีการตั้งจุดหมายเอาไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ (2553 : 10) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดคำในระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามแบบแผนที่นิยมใช้กันและ
2. ตรงตามความหมายของคำ
3. ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ได้กว้างขวาง
4. เพื่อให้ให้นักเรียนค้นคว้าคำใหม่ ๆ ได้ตามที่ต้องการ
5. เพื่อให้ให้นักเรียนรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน
6. เพื่อให้ให้นักเรียนออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

จากจุดมุ่งหมายการเขียนสะกดคำสรุปได้ว่าการสอนเขียนสะกดคำมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้
ให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนสามารถจำรูปคำและวิธีเขียนคำที่ถูกต้องรวดเร็วและนำการเขียน
ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

3.4 องค์ประกอบของการสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องมีหลักในการสอน
เขียนสะกดคำเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเขียนสะกดคำให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งมีผู้กล่าวถึงหลักในการสอน
เขียนสะกดคำ ดังนี้

สำนักวิชาการ (2546 : 135-138) กล่าวว่า การสะกดคำมีการสะกดหลายวิธีถ้า
สะกดคำเพื่อเขียนจะสะกดคำตามรูป และการสะกดคำจะสะกดคำเฉพาะคำที่เป็นคำไทย ตัวสะกด
ตรงตามรูปคำคือ แม่กง ใ้ ง สะกด แม่กน ใ้ น สะกด มีวิธีการสะกดคำดังนี้

1. วิธีสะกดตามรูปคำ เช่น

คาง สะกดว่า คอ-อา-งอ-คาง

ค้าง สะกดว่า คอ-อา-งอ-คาง-ไม้โท-ค้าง

2. วิธีการสะกดคำโดยสะกดแม่ ก กา ก่อน แล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกด

เช่น

คาง สะกด คอ-อา-คา-คา-งอ-คาง

ค้าง สะกด คอ-อา-คา-คา-งอ-คาง-คาง-โท-ค้าง

3. วิธีสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่สะกดไม่ตรงตาม
มาตรา ตัวสะกดเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น คำที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต เขมร
ภาษาอังกฤษ เป็นต้น วิธีการสอนอ่านและเขียนมีวิธีการดังนี้

3.1 เห็นรูปคำ และอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้อง

3.2 จำรูปคำ และรู้ความหมายของคำ

3.3 รู้หลักการสะกดคำ

คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดไม่สะกดคำ แต่ใช้หลักการสังเกตรูปคำ จำคำให้

ได้ โดยอ่านและเขียนคำนั้นอยู่เสมอ รู้ความหมายคำและรู้หลักการสะกดคำ เช่น เหตุ ให้รู้ว่า ตู ออกเสียง ค เป็นเสียงท้าย

4. วิธีการสะกดคำอักษรควบ มีวิธีการสะกดคำ 2 วิธี คือ สะกดคำเพื่ออ่าน จะมุ่งที่เสียงของคำด้วยการอ่านอักษรควบก่อน เช่น กร ออกเสียง กรอ วิธีนี้นักเรียนจะออกเสียง ได้ชัดเจน อีกวิธีหนึ่งเป็นการสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะต้น วิธีนี้จะใช้ในการสะกดคำเพื่อเขียน เช่น กอ-รอ-อา-บอ-กราบ วิธีนี้นักเรียนจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวแรก และทิ้งเสียงพยัญชนะ ตัวที่สอง ทำให้ออกเสียงควบไม่ชัด

5. วิธีการสะกดคำอักษรนำ มีวิธีการสะกดคำดังนี้

5.1 ห นำ ย ร ล ว ให้ออกเสียงพยัญชนะนำก่อน หน ออกเสียง หนอ หย ออกเสียง หยอ เป็นต้น แล้วจึงสะกดคำ เช่น หยา สะกด หยอ-อา-หยา ส่วนสะกด คำเพื่อมุ่งเขียนสะกดคำถูกต้องจะสะกดแบบเรียงพยัญชนะก็ได้ มุ่งการจำรูปคำ เช่น หอ-ยอ-อา-หยา

5.2 อ นำ ย ให้ออกเสียง อย เป็นเสียง ย แล้วสะกดคำ อย่า สะกดว่า ยอ-อา-ยา-เอก-อย่า หรือ ออ-ยอ-อา-ยา-ไม่เอก-อย่า อีกวิธีหนึ่งไม่สะกดคำให้จำรูปคำทั้ง 4 คำ คือ อย่า อยู่ อย่าง อยาก

5.3 การสะกดคำที่อักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว หรืออักษรกลางนำอักษรต่ำ เดี่ยว เช่น สง สน สม ผล กล ฅง ตล เป็นต้น ให้ออกเสียงนำก่อน เช่น สน ออกเสียง สะ-หนอ สมออกเสียง สะหมอ ผล ออกเสียง ะหลอ ตล ออกเสียง ตะลอ แล้วจึงสะกดคำเพื่อ ออกเสียงให้ถูกต้อง เช่น เสมอ สะกดว่า สะหมอ-เออ-สะ-เหมอ สนอง สะกดว่า สะหนอ-ออ-ง-สะ-หนอง (วิธีนี้ครูมักจะไม่คุ้น) หรือจะสะกดคำแบบเรียงตัวพยัญชนะก็ได้ แต่มุ่งการเขียนคำ ให้ถูก เช่น สนอง สะกดว่า สอ-นอ-ออ-ง-สะ-หนอง เสมอ สะกดว่า สอ-มอ-เออ-สะ-เหมอ นักเรียนจะไม่ได้หลักการออกเสียงแต่ถ้าอ่านบ่อยและอ่านมาก จะทำให้อ่านได้ถูกต้องการสอน อ่านอักษรนำควรให้นักเรียนทราบว่าคำใดเป็นอักษรนำ เสียงจะตามตัวหน้า

6. วิธีการสะกดคำที่สระเปลี่ยนรูปและลดรูป มีสระบางสระเมื่อมีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปคำ เช่น

สระโอะ มีตัวสะกด จะลดรูป

ลด สะกดว่า ลอ-โอะ-คอ-ลด

สระอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

วัน สะกดว่า วอ-อะ-นอ-วัน

สระเอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปโดยใช้ไม้ได้คู่

เปิด สะกดว่า ปอ-อะ-คอ-เปิด
 สระเออ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป
 เดิน สะกดว่า คอ-เออ-นอ-เดิน
 สระเอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป
 แข็ง สะกดว่า ขอ-เอะ-งอ-แข็ง
 สระอัว มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป
 ลวด สะกดว่า ลอ-อัว-คอ-ลวด

การสอนคำที่สระเปลี่ยนรูปให้นักเรียนสังเกตรูปคำและเข้าใจว่าใช้สระใดเป็นสระประสมคำ และรู้ความหมายของคำ รูปคำมีวิธีเขียนอย่างไร การอ่านและเขียนอยู่เสมอจะทำให้ให้นักเรียนจำคำได้ดี

7. วิธีสะกดคำที่มีตัวการันต์เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น คำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต จะมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด การสะกดคำที่มีตัวการันต์จะให้อ่านเป็นคำแล้วสังเกตรูปคำ แล้วรู้กฎเกณฑ์ตามหลักภาษา คำที่มีตัวการันต์ พยัญชนะการันต์ จะไม่ออกเสียง

สำนักงานคณะกรรมการขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ (2553 : 10-11) กล่าวว่า ในการเขียนสะกดคำครูต้องสนใจให้นักเรียนสะกดการันต์ได้ถูกต้อง ฝึกให้เด็กใช้พจนานุกรม และต้องฝึกให้เด็กเรียนรู้วิธีผันอักษร รู้จักเปรียบเทียบคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนต่างกันให้นักเรียนสะกดคำด้วยปากเปล่า และให้เขียนด้วยให้เด็กแก้คำผิดหลาย ๆ ครั้ง

พิทซ์เจอร์ลด์ (Fitzgerald. 1967 : 38) ได้เสนอแนวการสอนเขียนสะกดคำมี 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้นเสียก่อน โดยครูเป็นผู้บอกหรือใช้พจนานุกรม ข้อสำคัญต้องเป็นความหมายง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน
2. ต้องให้นักเรียนอ่านออกเสียงของคำได้ถูกต้องชัดเจน จะช่วยให้นักเรียนรู้คำนั้นได้อย่างแม่นยำทั้งรูปคำและการออกเสียง
3. ต้องให้นักเรียนมองเป็นรูปคำนั้น ๆ ว่าประกอบด้วยพยัญชนะสระอะไรบ้าง
4. ต้องให้นักเรียนลองเขียนคำนั้น ๆ ทั้งดูแบบและไม่ต้องดูแบบ
5. ต้องสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้นำคำนั้น ๆ ไปใช้ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย

สการ์อโซ (Scarozzo. 1982 : Unpagcd) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนตามคำบอก โดยการเขียนประโยคง่าย ๆ ครูจะใช้วิธีการสะกดตัวหนังสือ ทบทวนคำที่เคยสะกดมาก่อนและใช้

คำที่ใกล้เคียง และมีความหมายมาให้เขียน การจัดกิจกรรมลักษณะนี้มีประโยชน์ในการเรียนทุกระดับ โดยนักเรียนได้ฝึกทักษะการสะกดตัวหนังสือและการใช้ภาษา

เฮนดริคสัน (Hendrickson. 1989 : Unpagged) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสะกดตัวหนังสือ ปัญหาการเขียนสะกดตัวหนังสือไม่ถูกเกิดจากการไม่สามารถแยกแยะคำและการมองไม่เห็นภาพรวมที่ถูกต้อง การพัฒนาความจำเป็นสิ่งสำคัญต่อการสะกดคำของเด็ก

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำทั้งในประเทศและต่างประเทศพอสรุปได้ว่า ในการเสนอเขียนสะกดคำนั้น ครูต้องฝึกให้นักเรียนเขียนบ่อย ๆ จนเกิดทักษะและให้สัมพันธ์กับทักษะทั้งสามด้าน คือ การฟัง การพูด และการอ่าน ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนใช้พจนานุกรมอยู่เสมอ รวมทั้งการพัฒนาทักษะด้านการเขียนอย่างจริงจังและครูควรเอาใจใส่ต่อการเขียนของเด็กอย่างจริงจัง

3.5 ปัญหาของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ เป็นปัญหาที่สำคัญของนักเรียนและครูสอนภาษาไทยอย่างมาก และจากการศึกษาพบว่า สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดมี ดังนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2535 : 2) ได้กล่าวถึงปัญหาและข้อบกพร่องจากการเขียนสะกดคำผิดมีดังนี้

1. เขียนสะกดผิดที่พยัญชนะ
2. การตัดและเติมสระ สระเปลี่ยนรูป การเขียนสระผิด การเขียนสระเสียงสั้น

เสียงยาวสลับกับ เขียนคำที่ประวิสรรชนีย์ สระประสมเขียนผิด

3. ใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง
4. ใช้สะกดผิดที่ใช้ตัวการันต์ผิด เขียนคำที่มาจากภาษาอื่นผิด เขียนผิดโดย

แทนเสียงให้สั้นลงหรือยืดยาวออก เขียนคำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำผิด ที่สระ ไอ โอ และอัย เขียนคำที่ใช้อักษรนำผิด

วรรณิ โสภประยูร (2544 : 157) สรุปสาเหตุการเขียนคำผิดได้ดังนี้

1. นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิดโดยเห็นแบบอย่างที่ไม่สะกดผิด
2. นักเรียนไม่รู้หลักภาษา เช่น การใช้ ศ ส ม หลักสะกดการันต์ หลักการผัน

วรรณยุกต์ หลักมาตราตัวสะกดและอื่น ๆ

3. นักเรียนไม่ทราบความหมายเพราะคำไทยมีคำพ้องเสียงทำให้ความหมาย

สับสน

4. นักเรียนฟังไม่ชัดเพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ

5. นักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดคำตามเสียงคำที่มาจากภาษาอังกฤษซึ่งเขียน

แตกต่างจากเสียงได้

6. นักเรียนใช้คำที่มี ร ฌ ไม่ถูกต้อง

สำนักวิชาการ (2545 ก : 23) ได้กล่าวถึง สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด คือการละเลยไม่ตระหนักในความสำคัญของการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง ขาดการสังเกตจนทำให้เกิดการเทียบแนวเทียบผิด ซึ่งการสังเกตจะช่วยให้สรุปหลักเกณฑ์ในการสะกดคำให้ถูกต้องได้

จากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าปัญหาการเขียนสะกดคำผิด มีหลายสาเหตุที่สำคัญของการเขียนสะกดคำ ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ตัวนักเรียนเองและวิธีสอนของครู ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้เป็นสำคัญ

แบบฝึกทักษะ

นวัตกรรมทางการศึกษา ถือได้ว่ามีความสำคัญ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง แบบฝึกทักษะเป็นนวัตกรรมประเภทหนึ่ง ที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุ เป้าหมาย ฉะนั้นแบบฝึกทักษะจึงมีความจำเป็นและมีประโยชน์มาก เพราะนอกจากจะช่วยสร้างประสบการณ์ เสริมสร้างความรู้ เพิ่มทักษะให้นักเรียนแล้วยังช่วยแบ่งเบาภาระของครู ได้อย่างดีมีผู้ให้ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ความหมายของแบบฝึกทักษะ

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 483) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า หมายถึง แบบฝึกหัด หรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่าง ปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2547 : 90) ได้กล่าวว่า แบบฝึกทักษะหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาแบบฝึกหัด หรือแบบฝึกทักษะจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีทักษะสามารถเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนการสอน ประเภทหนึ่งสำหรับนักเรียนปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เกิดความชำนาญ และมีทักษะเพิ่มขึ้น

2. ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

การเขียนภาษาไม่ว่าในระบบของภาษาใด ๆ ย่อมมีความสำคัญทั้งสิ้น ถ้าเขียนไม่ถูกต้องย่อมจะสื่อความหมายไม่ได้ ดังนั้นการเขียนสะกดคำในมาตราสะกดจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่

จะต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญซึ่งจะช่วยลดการเขียนผิดลงได้บ้างสำหรับผู้เรียน สิ่งที่จะช่วยลดปัญหาการเขียนผิดก็คือ การใช้แบบฝึกคั่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ดังนี้

วิมลรัตน์ สุบุตรโรจน์ (2545 : 131) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะว่าแบบฝึกเป็นเทคนิคการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือการให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้น คือ แบบฝึก เพราะนักเรียนนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น

ความสำคัญของแบบฝึกทักษะตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น พอสรุปได้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนและมีความสำคัญในการช่วยเหลือให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางภาษาซึ่งในการฝึกทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกในการฝึกฝนหรือฝึกปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเองและช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้ถูกต้อง แม่นยำ สื่อความหมายได้ และเกิดการเรียนรู้ได้ดี

3. ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ แบบฝึกทักษะนับว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนที่จะอำนวยความสะดวกต่อการเรียนภาษาไทย ได้มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุบุตรโรจน์ (2545 : 83-84) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะว่าเป็นสื่อการเรียนที่อำนวยความสะดวกต่อการเรียนภาษาไทย ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ครูได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ตาม

ความสามารถของตน

4. ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของตนเอง
 5. ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานด้วยตนเอง
 6. ฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย
 7. คำนี้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะของตนเองโดยไม่ต้องคำนึงถึงเวลาหรือความกดดันอื่น ๆ
 8. แบบฝึกทักษะช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่ ฝึกทันทีหลังจากเรียนเนื้อหา นั้น ๆ ฝึกซ้ำ ๆ ในเรื่องที่เรียน
- จากความสำคัญและประโยชน์ของแบบฝึกทักษะที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าแบบฝึก

ทักษะสามารถช่วยสร้างองค์ความรู้ที่มีประโยชน์ต่อนักเรียน เพิ่มศักยภาพในการนำประสบการณ์ทางภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ แบบฝึกทักษะที่ดีนับว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนที่จะอำนวยความสะดวกต่อการเรียนภาษาไทย ได้มีผู้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2544 : 84) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรประกอบด้วย

1. สิ่งที่นักเรียนเรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัย หรือความสามารถของผู้เรียน
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาที่เหมาะสม คือ ไม่นานเกินไป
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้นักเรียนแสดงความสามารถ
6. เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกทั้งแบบตอบแบบจำกัด และตอบอย่างเสรี
7. มีคำสั่งหรือตัวอย่างแบบฝึกที่ไม่ยาวเกินไป และไม่ยากแก่การเข้าใจ
8. ควรมีหลายรูปแบบมีความหมายแก่นักเรียนที่ทำแบบฝึก
9. ใช้หลักจิตวิทยา
10. ใช้สำนวนภาษาที่เข้าใจง่าย
11. ฝึกให้คิดได้เร็วและสนุกสนาน
12. ปลุกความสนใจหรือเร้าใจ
13. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
14. สามารถศึกษาด้วยตนเองได้

สรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีนั้น ต้องมีเนื้อหาที่ชัดเจน รูปแบบที่หลากหลาย เร้าความสนใจ ตอบสนองการเรียนรู้ของทุกคน ทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียน

5. หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญ ซึ่งครูจำเป็นต้องใช้ในการฝึกทักษะภาษาดังนั้นครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับการสร้างชุดฝึกทักษะไว้บ้างพอสมควร เพื่อที่จะสามารถสร้างชุดฝึกทักษะที่ดีมีประสิทธิภาพสูง เหมาะกับระดับความสามารถของผู้เรียนมากที่สุด ในเรื่องนี้ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง หลักการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ในลักษณะต่างกัน ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2544 : 85) ได้กล่าวถึงหลักในการจัดทำแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. ให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นการเรียนรู้แบบฝึกต้องอาศัยรูปภาพพจนานุกรม และเป็นไปตามลำดับความยากง่าย เพื่อให้เด็กได้มีกำลังใจ
 2. มีจุดมุ่งหมายว่าจะฝึกทักษะใดแล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้
 3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียน ถ้าสามารถแบ่งนักเรียนตามความสามารถแล้วจัดทำแบบฝึก เพื่อส่งเสริมนักเรียนแต่ละกลุ่มได้ดียิ่งขึ้น
 4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย
 5. แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง ครูต้องพิจารณาให้ดี อย่าให้มีความผิดพลาด
 6. การให้นักเรียนทำแบบฝึกแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลา และความสนใจของนักเรียน
 7. ควรทำแบบฝึกหลาย ๆ แบบ เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง และส่งเสริมให้เกิดความคิด
 8. กระดาษที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกต้องเหนียวและทนทานพอสมควร
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2544 ก : 145-146) กล่าวถึงการสร้างแบบฝึกทักษะ ดังนี้
1. ศึกษาปัญหาและความต้องการ โดยการศึกษาจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากเป็นไปได้ควรศึกษาความต่อเนื่องของปัญหาในทุกระดับชั้น
 2. วิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหา ออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อย ๆ เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบและบัตรฝึกหัด
 3. พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบและขั้นตอนการใช้แบบฝึก เช่นจะนำแบบฝึกไปใช้อย่างไร แต่ละชุดประกอบด้วยอะไรบ้าง
 4. สร้างแบบทดสอบ ซึ่งอาจมีแบบทดสอบเชิงสำรวจ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องแบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่อง เฉพาะตอน แบบทดสอบที่สร้างจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหา
 5. เพื่อสร้างแบบฝึก เพื่อใช้พัฒนาทักษะย่อยแต่ละทักษะ ในแต่ละบัตรจะมีคำถามให้นักเรียนตอบ การกำหนดรูปแบบ ขนาดของบัตร พิจารณาตามความเหมาะสม
 6. สร้างบัตรอ้างอิง เพื่อใช้อธิบายคำตอบ หรือแนวทางการตอบแต่ละเรื่อง การสร้างบัตรอ้างอิงนี้อาจทำเพิ่มเติมเมื่อได้นำบัตรฝึกหัดไปทดลองแล้ว

7. สร้างแบบบันทึกความก้าวหน้า เพื่อใช้บันทึกผลการทดสอบหรือผลการเรียน โดยทำเป็นตอน เป็นเรื่อง เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าเป็นระยะ ๆ สอดคล้องกับแบบทดสอบ ความก้าวหน้า

8. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบฝึกและหาคุณภาพ ของแบบทดสอบ

9. ปรับปรุงแก้ไขตามข้อบกพร่อง

6. แนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 ข : 146 – 147) ได้ เสนอแนะขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกทักษะ ดังนี้

1. สำรวจปัญหาและความต้องการ เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไปแล้ว ครูผู้สอนย่อมทราบดีว่า บรรลุผลตามจุดประสงค์หรือไม่ รวบรวมปัญหาและความต้องการในการ แก้ไขปัญหาหรือความต้องการ ที่จะพัฒนาการเรียนการสอน ในแต่ละจุดประสงค์

2. กำหนดจุดประสงค์ในการสร้างแบบฝึกทักษะให้ชัดเจน เพื่อตอบคำถามว่าสร้าง แบบฝึกเพื่ออะไร ต้องการให้นักเรียนเป็นอย่างไร

3. วิเคราะห์คำที่เรียนในแต่ละจุดประสงค์ว่าประกอบด้วยคำและความหมาย อย่างไร คำใดมักจะมีปัญหาในการอ่านและเขียน รวบรวมคำเหล่านั้นไว้

4. ศึกษาจิตวิทยาการเรียนรู้ จิตวิทยาการอ่านของนักเรียนในแต่ละชั้นว่าเด็กแต่ละ วยมีความสนใจเรื่องอะไร เช่น จิตวิทยาการอ่านที่นำมาใช้ในการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่าน ประกอบด้วย

4.1 ความใกล้ชิด คือ ถ้าใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน จะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

4.2 การฝึกหัด คือ การให้ผู้เรียนได้ทำซ้ำ ๆ เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจที่ แม่นยำ

4.3 กฎแห่งผล คือ การให้ผู้เรียนได้ทราบผลการทำงานของตนด้วยการเฉลย คำตอบ จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไข และเป็นการสร้างความพอใจ ให้แก่ผู้เรียนได้

4.4 การจูงใจ คือ การจัดแบบฝึกหัดเรียงลำดับจากแบบฝึกที่ง่ายและสั้นไปสู่ เรื่องที่ยาวและยากขึ้น ควรมีภาพประกอบและมีหลายรูปแบบ

4.5 กำหนดกรอบการสร้างชุดฝึกว่าควรประกอบด้วยเรื่องอะไรบ้าง แต่ละเรื่อง ควรมีกิจกรรมอะไรบ้าง มีความยาวเพียงไร จะนำเสนอโดยใช้รูปภาพประกอบหรือไม่

4.6 ลงมือเขียนแบบฝึกแต่ละชุด

4.7 นำแบบฝึกนั้นไปให้ผู้ชำนาญการตรวจสอบความถูกต้อง ความตรงตามเนื้อหา เช่น ครูสอนภาษาไทยที่มีประสบการณ์ สักยานีเทศก์ เป็นต้น หรือนำไปทดลองกับนักเรียนจำนวน 1-5 คน เพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

4.8 จัดพิมพ์หรืออัดสำเนาแบบฝึกเพื่อให้นักเรียนนำไปใช้เสริมการเรียนการสอนภาษาไทย

7. การหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

การหาประสิทธิภาพเครื่องมือ มี 2 วิธีใหญ่ ๆ คือ วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล และวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงวิธีการหาประสิทธิภาพเครื่องมือไว้ดังนี้

เมธีญ กิจระการ (2545 : 44 – 46) ได้กล่าวว่า สื่อหรือเทคโนโลยีการศึกษาได้รับการผลิตขึ้นมาแล้ว ต้องมีการทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อและเทคโนโลยีการศึกษานั้น ก่อนนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน ถ้าหากการสอนใด ๆ ที่ไม่ได้ผ่านการทดสอบหาประสิทธิภาพภายนอก นอกจากจะไม่มี ความมั่นใจในประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งหมายถึงคุณภาพของสื่อหรือเทคโนโลยีการศึกษาที่ยืนยันได้ในเชิงปริมาณหรือตัวเลขแล้วยังอาจก่อให้เกิดผลข้างเคียงอันเกิดแก่ผู้เรียนในด้านคุณธรรมและจริยธรรมที่ไม่พึงประสงค์ ของสังคมอีกด้วย นอกจากนั้นครูผู้สอนจำนวนมากที่ใช้สื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอนโดยไม่มีหลักการหรือทฤษฎีที่ถูกต้อง ทำให้สื่อ การสอนเหล่านั้นมีค่าเท่ากับการนำเอาเครื่องมือมาประกอบการสอนเท่านั้น โดยไม่ทราบว่ามีสื่อ เข้าไปมีบทบาทหรือมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด จากคำดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสื่อและเทคโนโลยีที่ได้รับการผลิตขึ้น เพื่อที่จะนำมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน จะต้องผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพของสื่อเสียก่อน

หลังจากผ่านกระบวนการและขั้นตอนของการสร้างสื่อทั้งหลายตามหลักวิชาแล้ว ขั้นตอนต่อไปที่สำคัญ คือ การหาประสิทธิภาพของสื่อที่สร้างขึ้น กล่าวคือในการหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนใดๆ มีกระบวนการสำคัญอยู่ 2 ขั้นตอน ได้แก่ การหาประสิทธิภาพตามวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) และขั้นตอนการหาประสิทธิภาพตามวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) ทั้งสองวิธีนี้ ควรทำความเข้าใจกันว่าสื่อหรือเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพจะเป็นที่ยอมรับได้ มีรายละเอียดดังนี้

7.1 วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล

กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอน โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel Expert) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสม ในด้านความถูกต้องของการนำไปใช้ (Usability) ผลจากการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน จะนำมาหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังนี้

$$CVR = \frac{2 - N_c}{N} - 1$$

เมื่อ	CVR	แทน	ประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach)
	N_c	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับ (Number of Panelists Who Had Agreement)
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด (Total Number of Panelists)

ผู้เชี่ยวชาญจะประเมินสื่อการเรียนการสอนตามแบบประเมินที่สร้างขึ้นในลักษณะของแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (นิยมใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ) นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินของแต่ละคนไปแทนค่าในสูตร สำหรับค่าเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับจะต้องอยู่ในระดับมากขึ้นไปคือ อัตราเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 5.00 ค่าที่คำนวณได้ต้องสูงกว่าค่าที่ปรากฏในตารางตามจำนวนของผู้เชี่ยวชาญ จึงจะยอมรับว่าสื่อมีประสิทธิภาพ ถ้าได้ค่าไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดจะต้องปรับปรุงแก้ไขสื่อและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาใหม่

7.2 วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์

เชลย กิจระการ (2544 : 49) กล่าวว่า วิธีการนี้จะนำไปทดลองกับกลุ่ม

นักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอนแผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์ การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1 / E_2 = 80/80$,

$E_1 / E_2 = 85/85$, $E_1 / E_2 = 90/90$ เป็นต้น

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันในลักษณะ ในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1/E_2 = 80/80$ ดังนี้

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของ

กระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนการหาค่า E_1/E_2 ใช้สูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum x$	แทน	คะแนนของแบบฝึกหัดหรือของแบบทดสอบย่อยรวมกัน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum x}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum x$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียน ร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด คือ 32 คน แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนถึง ร้อยละ 80 (E_1) ส่วน 80 (E_2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด (40 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) จำนวนนักเรียน ทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน โดยเทียบกับคะแนนที่ทำ ได้ก่อนการเรียน

4. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวน นักเรียนทั้งหมด ทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูก มีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้านักเรียนทำ

ข้อสอบข้อใดถูก มีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่าสื่อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นว่า จุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีความบกพร่อง)

กล่าวโดยสรุป เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน จะนิยามตั้งเป็น ตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80, 85/85, 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมา สร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหา ง่าย ก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 เป็นต้น ประสิทธิภาพของสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอนจะมาจาก ผลลัพธ์ของการคำนวณ (E_1) และ (E_2) เป็นตัวเลข ตัวเลขแรกและตัวหลังตามลำดับ ถ้าตัวเลข เข้าใกล้ 10 มากเท่าไร ยิ่งถือว่ามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเป็นเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการรับรอง ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน

8. ดัชนีประสิทธิผล

นักการศึกษาได้กล่าวเกี่ยวกับดัชนีประสิทธิผล ไว้ดังนี้

ฮอฟแลนด์ (เผชิญ กิจระการ. 2544 : 1) ได้เสนอ “ดัชนีประสิทธิผล” (Effectiveness Index) ซึ่งคำนวณได้จากการหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลอง และการทดสอบหลังการทดลองด้วยคะแนนสูงสุดที่สามารถทำเพิ่มขึ้นได้ ฮอฟแลนด์เสนอว่า ค่าความสัมพันธ์ของการทดลองจะสามารถกระทำได้อย่างถูกต้องแน่นอน ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) และคะแนนที่สามารถทำได้สูงสุด ดัชนีประสิทธิผลจะเป็นตัวชี้ถึงขอบเขตและประสิทธิภาพของสื่อ

สมนึก ภัททิยธนี (2544 : 1) การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียน โดยอาศัย การหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index E.I.) มีสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)} = \frac{\text{คะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$\text{หรือ E.I.} = \frac{P_2 - P_1}{\text{Total} - P_1}$$

เมื่อ P_1 แทน ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน

P_2 แทน ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน

Total แทน ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

การหาค่า E.I. เป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบ ว่าเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ ซึ่งค่าที่แสดงคะแนนที่เพิ่มขึ้น นั้น เรียกว่า หาค่าดัชนี

ประสิทธิผล (E.I) และเพื่อให้สื่อความหมายง่ายขึ้นจึงเปลี่ยนคะแนนให้อยู่ในรูปของ ร้อยละ เช่น จากค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I) 0.6240 คิดเป็นร้อยละ 62.40

ความพึงพอใจ

ในการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ มีความจำเป็นต้องศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนด้วยตัวเองและมีปฏิสัมพันธ์กับแบบฝึกทักษะ เพื่อนำผลของการศึกษาความพึงพอใจมาปรับปรุงบทเรียนให้ดียิ่งขึ้น

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ทองพูน ศิริมนตรี (2549 : 40) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก พอใจ เต็มใจชอบใจที่จะปฏิบัติงานนั้นให้เสร็จ

ถนอม ынดซ์ชัย (2553 : 40) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผล

มอร์ส (Morse. 1955 : 27 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทรแป้น. 2552 : 98) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจหมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความเครียดของผู้ที่ทำงานให้ลดน้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมากจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนอง ความเครียดก็จะลดน้อยลงหรือหมดไป ความพึงพอใจก็จะมากขึ้น

แอปเปิลไวท์ (Applewhite. 1965 : 6 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทรแป้น. 2552 : 99) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีความหมายกว้างรวมไปถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพด้วย การมีความสุขที่ทำงานร่วมกับผู้อื่นที่เข้ากันได้ มีทัศนคติที่ดีต่องานด้วย

กู๊ด (Good. 1973 : 161 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทรแป้น. 2552 : 98) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง สภาพหรือระดับความพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

จากความหมายของความพึงพอใจ ที่มีผู้ให้ความหมายไว้ข้างต้น พอสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือ การปฏิบัติ

กิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ และต้องดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ

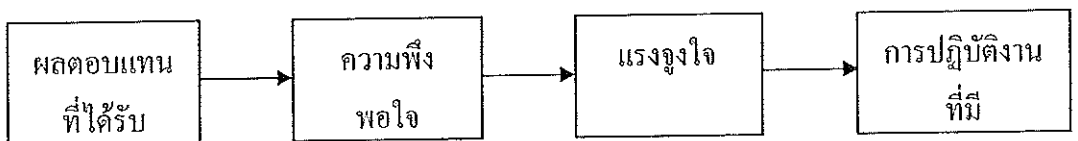
2. แนวคิดในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจ

สก็อต (Scott. 1970 : 124 ; อ้างถึงใน ละมุล จันทรแป้น. 2552 : 101) ได้เสนอแนวคิดเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้เกิดผลเชิงปฏิบัติมีลักษณะ ดังนี้

1. งานควรมีความสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมีลักษณะดังนี้
 - 3.1 คนทำงานมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมาย
 - 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
 - 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์ หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรม ได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนถนัดและสามารถค้นพบคำตอบได้ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนซึ่งในสภาพปัจจุบันเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษา จึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือปฏิบัติงานมีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ คือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ไม่ได้รับการตอบสนอง ทักษะตามแนวคิดดังกล่าวสามารถแสดงดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ

ที่มา : สมยศ นาวิการ (2521 : 155)

จากแนวคิดดังกล่าว ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางบรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานที่ถูกเชื่อมโยงโดยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Reward) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ นั่นคือความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้ความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น (สมยศ นาวิการ. 2521 : 119)

จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลค้นความรู้สึของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้การความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้การความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจตลอดจนรับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดหามาให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับการยกย่องชมเชยจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากน้อยเพียงใด นั่นคือสิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

บริบทโรงเรียนท่าโพธิ์ผักก้ามวิทยา

โรงเรียนท่าโพธิ์ผักก้ามวิทยา ตั้งอยู่หมู่ที่ 1 ตำบลทุ่งเขาหลวง อำเภอทุ่งเขาหลวง จังหวัดร้อยเอ็ด รหัสไปรษณีย์ 45170

1. ข้อมูลอาคารสถานที่

โรงเรียนท่าโพธิ์ศักดิ์งามวิทยา มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 7 ไร่ 3 งาน สนามฟุตบอล 1 สนาม สนามตะกร้อ 1 สนาม สนามวอลเลย์บอล 1 สนาม อาคารเรียน 3 หลัง อาคารอเนกประสงค์ 1 หลัง ห้องน้ำ 3 หลัง 14 ห้อง โครงการเกษตรทฤษฎีใหม่ เช่นปลูกผักสวนครัว พืชสมุนไพร เลี้ยงไก่ไข่ เลี้ยงกบ และเลี้ยงปลา

2. ข้อมูลบุคลากร

ตารางที่ 2 จำนวนบุคลากรโรงเรียนท่าโพธิ์ศักดิ์งามวิทยา

ที่	ชื่อสายงาน	ตำแหน่ง	เพศ		วุฒิ						รวม
					ป.โท		ป.ตรี		ต่ำกว่าป.ตรี		
					ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	
1	สายงานบริหาร	ผู้อำนวยการ โรงเรียน	1	-	1	-	-	-	-	-	1
2	สายงานการสอน	ครู คศ. 3	4	3	-	-	3	3	1	-	7
		ครู คศ. 2	1	2	1	-	-	2	-	-	3
		ครู คศ. 1	-	1	-	-	-	1	-	-	1
3	ลูกจ้างชั่วคราว	นักการภารโรง	1	-	-	-	-	-	1	-	1
รวม			7	6	2	-	3	6	2	-	13

หมายเหตุ ข้อมูล ณ วันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2554

3. ข้อมูลนักเรียนปัจจุบันนักเรียน

โรงเรียนท่าโพธิ์ศักดิ์งามวิทยามีการจัดการเรียนการสอน 3 ระดับ คือ ระดับปฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น เขตบริการคือ บ้านศักดิ์งาม บ้านท่าโพธิ์ บ้านห้วยน้อย และบ้านค้อซา ในปีการศึกษา 2554 นักเรียนดังนี้

ตารางที่ 3 จำนวนนักเรียนโรงเรียนท่าโพธิ์ฝักก้ามวิทยา

ระดับการศึกษา	ปีการศึกษา 2554			หมายเหตุ
	จำนวนนักเรียน			
	ชาย	หญิง	รวม	
ระดับก่อนประถมศึกษา				
อนุบาล 1	3	2	5	
อนุบาล 2	2	-	2	
รวมระดับก่อนประถมศึกษา	5	2	7	
ระดับประถมศึกษา				
ประถมศึกษาปีที่ 1	5	5	10	
ประถมศึกษาปีที่ 2	6	2	8	
ประถมศึกษาปีที่ 3	6	-	6	
ประถมศึกษาปีที่ 4	4	3	7	
ประถมศึกษาปีที่ 5	6	8	14	
ประถมศึกษาปีที่ 6	8	10	18	
รวมระดับประถมศึกษา	35	28	63	
ระดับมัธยมศึกษา				
มัธยมศึกษาปีที่ 1	4	5	9	
มัธยมศึกษาปีที่ 2	10	7	17	
มัธยมศึกษาปีที่ 3	16	9	25	
รวมระดับมัธยมศึกษา	30	21	51	
รวมทั้งสิ้น	70	51	121	

หมายเหตุ ข้อมูล ณ วันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2554

4. ผลงานดีเด่นของโรงเรียน

4.1 ได้รับการรับรองมาตรฐานจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) รอบที่ 2

4.2 โรงเรียนส่งเสริมสุขภาพ ระดับเหรียญทอง

4.3 ได้รับรางวัลชนะเลิศห้องสมุดยอดเยี่ยมโรงเรียนขนาดกลาง ระดับเขตพื้นที่

การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 1

5. การพัฒนาคุณภาพการศึกษา

ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาตามปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายการพัฒนา/มาตรฐานการศึกษา โดยได้จัดทำแผนพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและกำหนด ยุทธศาสตร์ระดับสถานศึกษา จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 3 ระดับ คือ ระดับปฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น เริ่มใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2553 ซึ่งมีโครงสร้างในการเรียนการสอน 8 กลุ่มสาระและกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โครงสร้างการบริหารงานโรงเรียน แบ่งเป็น 4 งาน คือ งานบริหารวิชาการงานบริหารบุคคล งานบริหารงบประมาณและงานบริหารทั่วไป

5.1 การกิจ

5.1.1 จัดกระบวนการเรียนตามหลักสูตร ทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ เน้นทักษะ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ การงานอาชีพและเทคโนโลยี

5.1.2 ดำเนินการปฏิรูปการเรียนรู้โดยเชื่อมโยงความรู้สู่ท้องถิ่น

5.1.3 จัดกิจกรรมสร้างเสริมคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์

5.1.4 จัดกิจกรรมสร้างจิตสำนึก อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

5.1.5 ส่งเสริมให้ชุมชนผู้ปกครอง องค์กรเอกชน องค์กรปกครองท้องถิ่น องค์กรของรัฐสถาบันศาสนาสนับสนุนและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

5.2 เป้าหมาย

5.2.1 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามเกณฑ์มาตรฐานการเรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ เน้นทักษะ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ การงาน อาชีพและเทคโนโลยีมีความภูมิใจในความเป็นไทยมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และรักษาสาธารณสุขสมบัติ

5.2.3 นักเรียนมีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา

5.2.4 นักเรียนทุกคนมีคุณภาพ มีภูมิปัญญา ใฝ่การเรียนรู้มีความสามานฉันท์และ

เอื้ออาทร

5.3 วิสัยทัศน์

ภายในปีการศึกษา 2554 โรงเรียนท่าโพธิ์ผักก้ามวิทยา เป็นโรงเรียนชั้นนำ มุ่งสู่การปฏิรูปการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นทักษะ ภาษาไทย การคิดคำนวณ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ การงานอาชีพและเทคโนโลยี คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ดี อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย และสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีปัญญาอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

5.4 คำขวัญโรงเรียน

มีวิสัยทัศน์ พัฒนาตนเอง

เก่งวิชาการ ผสมผสานความเป็นไทยสู่สากล

5.5 การจัดการเรียนการสอน

โรงเรียนท่าโพธิ์ผักก้ามวิทยา จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 3 ระดับ คือ ระดับ ปฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น เริ่มใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2553 ซึ่งมีโครงสร้างในการเรียนการสอน 8 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาอังกฤษ (ภาษาอังกฤษ) และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

จำนวนชั่วโมงที่จัดให้นักเรียนเรียนในระดับประถมศึกษาทั้งปี 1,000 ชั่วโมง

จำนวนชั่วโมงที่จัดให้นักเรียนเรียนในระดับมัธยมศึกษาทั้งปี 1,200 ชั่วโมง

จำนวนชั่วโมงสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับความพร้อม จุดเน้นของสถานศึกษาและเกณฑ์การจบหลักสูตรเฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 3 สถานศึกษาอาจจัดให้เป็นเวลาสำหรับสาระการเรียนรู้พื้นฐาน

ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์

แผนการจัดการเรียนรู้/จุดเน้นการพัฒนาผู้เรียนที่ควรเน้นเป็นพิเศษ คือ

ภาษาไทย (การอ่าน คิดวิเคราะห์ เขียน) คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และการงานอาชีพและเทคโนโลยี

5.6 ปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

โรงเรียนท่าโพธิ์ผักก้ามวิทยา ได้ตั้งเกณฑ์มาตรฐาน ในการวัดผลและ ประเมินผล จากรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 3 ปี 2553 ได้คะแนนเฉลี่ย 75.78 คะแนน แต่ที่ตั้งไว้คือ คะแนนเฉลี่ย 80 ผลสัมฤทธิ์ที่ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 นักเรียนส่วนใหญ่จะอ่านและเขียน สะกดคำไม่ถูกต้องและทำให้สื่อความหมายผิดและเขียนผิดด้วย จึงเป็นปัญหาทางโรงเรียนได้มอบหมายให้ฝ่ายบริหารวิชาการจัดทำแผนยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทำให้โครงการอ่านคล่องเขียนคล่อง ร้องรับและสนองนโยบายของสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 เพื่อแก้ไขและพัฒนายกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้สูงขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน นอกจากนี้ทางโรงเรียนยังมีนโยบายให้ข้าราชการครูจัดทำวิจัยในชั้นเรียน อาจเป็นวิจัยหน้าเดียวหรือวิจัยเต็มรูปแบบเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้สูงขึ้น ตามเกณฑ์มาตรฐานต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียนสะกดคำไม่ตรงมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะ ทั้งงานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ ซึ่งได้จัดเอกสารงานวิจัยไว้ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

ทองพูน ศิริมนตรี (2549 : 74 – 75) ได้วิจัยเรื่อง พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนและกระบวนการเรียน ภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเมืองเสือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกด มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธนิดา เรืองวิเศษ (2550 : 114) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะกระบวนการเรียนรู้ แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียน ตามแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้กระบวนการเรียน หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

อัมพวรรณ โคนโคสี (2550 : 114) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน

ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภาพ พงษ์ดุษย์ (2551 : 66-71) ได้วิจัยผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่อง การสะกดคำ แม่กน แม่กด แม่กบ ที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาล (สายศิลป์ศาสตร์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะเท่ากับ (80.96/89.91) นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยที่ดี

ณิรนุช เบ้าวันดี (2552 : 92-93) ได้วิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ ประกอบ กิจกรรมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนอนุบาลลำปลายมาศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 23 คน ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ ประกอบกิจกรรมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.82/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดังนั้นประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเท่ากับ 0.7594 แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ร้อยละ 75.94 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการอ่านและการเขียนคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกิจกรรมตามแนวคิดโดยใช้สมองเป็นฐาน อยู่ในระดับมาก

ณอม ยนต์ชัย (2553 : 75-82) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ โดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองกวาง คุรุราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 84.04/82.50 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6154 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน ร้อยละ 61.54 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการอ่าน และการเขียนแจกลูกสะกดคำ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในระดับมาก

ละมุล จันทรแป้น (2553 : 142-144) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ โรงเรียนบ้านเลิงแฝกบัวแก้ว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะ

การอ่านและการเขียนแจกลูกสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พัฒนา
 ขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.04/87.37 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7391 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมี
 ความรู้เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน ร้อยละ 73.91 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแจกลูกสะกด
 คำโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

อดุลย์ มุลละชาติ (2553 : 76) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและ
 การเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคำกุง
 หนองอุดม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะมี
 ประสิทธิภาพ 85.48/84.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7215
 นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น ร้อยละ 72.15 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความพึงพอใจ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.52

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยในประเทศที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าการเรียนการสอน
 โดยใช้แบบฝึกทักษะเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียน
 การเรียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้แบบฝึกทักษะยังช่วยให้การเรียนน่าสนใจ
 สนุก สนานเพลิดเพลินผู้เรียนไม่มีความเบื่อหน่ายต่อเรื่องที่เรียนอย่างแท้จริง แนวทางการเรียน
 การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะให้ได้ผล ควรมีแผนการจัดการเรียนรู้และ จัดกิจกรรมการเรียน
 การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเริ่มจากง่ายไปหายาก เพื่อเป็นการกระตุ้นยั่วยุให้ผู้เรียนเกิด
 ความคิดในการเรียน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

โกลอดซึเอจ (Kolodziji, 2001 : 103-A) ได้ทำการศึกษาเพื่อกำหนดมีความ

สัมพันธ์ อะไรบ้างที่มีอยู่ระหว่างแจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับหลักการและเหตุผลและประโยชน์ของการ
 ใช้สะกดคำที่ประดิษฐ์ขึ้นกับเจตคติของผู้ปกครองที่มีการใช้การสะกดคำที่ประดิษฐ์ขึ้น ผู้ถูกทดลอง
 จำนวน 77 คน จากโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในรัฐเพนซิลวาเนียถูกสุ่มให้มากำหนดให้อยู่
 ในกลุ่มทดลองจำนวน 42 คน หรืออยู่ในกลุ่มทดลองจำนวน 35 คน ระเบียบวิธีการวิจัยอาศัย
 รูปแบบการวิจัยแบบคำอธิบายสั้น ๆ ประกอบภาพที่ใช้ให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อและเจตคติ
 ของผู้ถูกทดลอง คำอธิบายประกอบภาพดังกล่าว การแสดงออก ภาพหนึ่งมีนิยามสั้น ๆ ของการ
 สะกดคำที่ประดิษฐ์ขึ้นและอีกภาพหนึ่งมีสารสนเทศเกี่ยวกับหลักการและเหตุผล และประโยชน์
 ของการใช้การสะกดคำที่ประดิษฐ์ขึ้นของเด็กเล็ก ข้อมูลเกี่ยวกับประชากรและเจตคติเก็บรวบรวม
 โดยใช้แบบสอบถาม และความรู้ที่มีมาก่อนของผู้ปกครองเกี่ยวกับการสะกดคำที่ประดิษฐ์ขึ้น :
 เครื่องมือเก็บรวบรวมพื้นฐาน ผลการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์อย่างนัยสำคัญระหว่างการจัดให้

สารสนเทศกับเจตคติของผู้ปกครอง ผู้ถูกทดลองที่ได้รับสารสนเทศเกี่ยวกับการสะกดคำที่ประดิษฐ์ขึ้นมีเจตคติที่น่านิยมต่อการสะกดคำมากกว่าผู้ถูกทดลองที่ไม่ได้รับสารสนเทศ

ฮากันสัน (Hakanson. 2001 : 579-A. ; อ้างถึงใน ละมุล จันท์แป้น, 2552 : 110) ได้ศึกษาผลการเรียนการสะกดคำในบริบทที่มีด่อนักเรียนในห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีความสามารถในการสะกดคำจากต่ำไปถึงสูงใช้เวลา 10 สัปดาห์ ไม่มีการสอนการสะกดคำโดยตรงแบบทดสอบก่อนและหลังการสอนใช้เปรียบเทียบผลของความรู้ทางการสะกดคำทั่วไปของนักเรียนนอกเวลาสอน ผลการทดสอบก่อนและหลังการสอนให้เห็นว่า การฝึกสะกดคำในบริบทไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อความรู้ทางการสะกดคำโดยรวม การฝึกการสะกดคำโดยแยกเดี่ยวออกมาพบด้วยว่ามีผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่าผลของการฝึกสะกดคำในบริบท

เบชาร์ด (Bouchard. 2002 : 241-A) ได้ศึกษาความรู้เรื่องคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้ง ๆ ที่มีความสำคัญอย่างมากระหว่างการอ่านกับการสะกดคำแต่การปฏิบัติงานการอ่านและการสะกดคำของนักเรียนก็มักจะแสดงให้เห็นความแตกต่างมีนัยสำคัญในความถูกต้องและความผิดพลาดของคำ การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาการสะกดคำตามความรู้เรื่องคำเชิงพัฒนาใน 4 ด้าน ผลการวิเคราะห์การแปรปรวน พบว่าการปฏิบัติงานการอ่านของนักเรียนดีกว่าการปฏิบัติงานการสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่ามีผลของงานอย่างมีนัยสำคัญต่อระดับความรู้เรื่องคำของนักเรียน การวิเคราะห์เชิงคุณภาพในความคิดด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนต่อไปอีก พบว่าความคิดเกี่ยวข้องกับลักษณะทางอักษรวินิจฉัยที่เหมือนกันในทุกงาน ในที่สุดได้ศึกษาการให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำและความรู้เรื่อง คำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของครู

ผลการวิเคราะห์ข้อพบว่า การให้คะแนนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการปฏิบัติจริงของนักเรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างความคิดในการอ่านและการสะกดคำจำเป็นมากพอที่จะเป็นตัวแทนของการพัฒนาการรู้เรื่องคำของนักเรียน ได้จากการวิเคราะห์ความคิดซึ่งได้แก่ความคิดจากงานทางภาษาศาสตร์ที่แตกต่างกัน พบว่านักเรียนใช้การผสมผสานจากคำบอกไปทางอักษรวินิจฉัยให้ทั้งการอ่านและสะกดคำเท่านั้น

ลาเวลล์ (Lavelle. 2002 : 817-A. ; อ้างถึงใน ละมุล จันท์แป้น, 2552 : 111) ได้วิจัยเพื่อประเมินการเรียนรู้หนังสือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือการประเมินเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 20 ในความแตกต่าง 3 ด้านกับความแตกต่าง 4 ด้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างปีการศึกษา โดยใช้แบบวัดการรู้หนังสือ 5 ชนิด ได้แก่ แบบวัดการอ่านความเข้าใจ คำศัพท์ในคำที่มองเห็นในหลักการพื้นฐานการเขียนคำศัพท์ และการสะกด

คำเชิงพัฒนา ผลการศึกษาพบว่า การประเมินต้องมุ่งเน้นวิธีการที่เราใช้แบบประเมินในบริการความสำเร็จของนักเรียน ไม่ใช่มุ่งเน้นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ไม่ใช่มุ่งเน้นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ครูควรคาดหวังประโยชน์ที่ได้รับมาจากนักเรียนทุกคน ในขณะที่การศึกษาครั้งนี้ปรากฏชัดว่าได้รับประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญในทั้ง 2 วิธีที่แตกต่างกัน โดยภาพรวมแล้วการศึกษาครั้งนี้ พบว่านักเรียนที่มีการประเมินแตกต่างกัน 4 ด้าน แตกต่างกันในด้านความรู้หนังสือของตนซึ่งสัมพันธ์กับแบบวัดทางการรู้หนังสือ โดยการปฏิบัติในระดับการรู้หนังสือที่สูงขึ้น และพบว่า ทิศทางการก้าวหน้าทางการรู้หนังสือของนักเรียนไม่แตกต่างกันระหว่างทั้งสองกลุ่ม โดยความก้าวหน้าทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างไรก็ตาม ในตอนปลายความก้าวหน้าในการรู้หนังสือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้รับผลจากปริมาณและจังหวะเวลาของความแตกต่างของแบบประเมินในปีการศึกษานั้น จากการสอบถามลำดับมาที่กำหนดไว้ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า การฝึกสะกดคำในบริบทของการเขียนของเรา มีผลต่อความรู้ทางการสะกดคำโดยรวมมากกว่าการฝึกสะกดคำที่แยกออกมาเดี่ยว ๆ ถึงแม้ทั้งสองวิธีนั้นจะปรับปรุงความรู้ทางการสะกดคำโดยทั่วไปให้ดีขึ้นก็ตาม

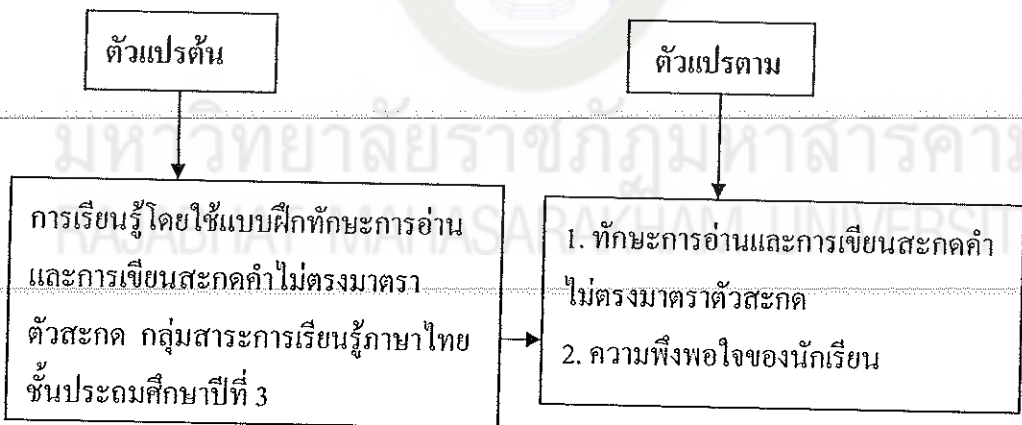
ดาห์สเกรน (Dahlgren, 2003 : 1954-A) ได้ศึกษาการแก้ไขความผิดพลาดทางอักษรวิธีในการเขียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความมุ่งหมายเพื่ออธิบายประสิทธิภาพของโปรแกรมการแทรกแซงคือ การอ่านและการเขียนจากความรู้สึกลึกซึ้งสัมผัสหลายทาง การมุ่งเน้นอยู่ที่ขั้นตอนของการสะกดคำเชิงพัฒนา และการเพิ่มความสามารถในการสะกดคำในบทเรียงความที่เขียนขึ้น การประเมินการเขียนของนักเรียนกระทำเพื่อคุณภาพและปริมาณ การแสดงออกทางการเขียนเป็นการมุ่งเน้นรองลงมาของการศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 16 คนที่เข้าเรียนโปรแกรมโรงเรียนภาคฤดูร้อนในกลุ่มในเมืองชั้นในกลุ่มหนึ่ง การศึกษาเป็นการออกแบบเชิงคุณภาพที่ใช้วิธีการเชิงเปรียบเทียบอย่างสม่ำเสมอเพื่อสร้างทฤษฎีเบื้องต้น ทฤษฎีเบื้องต้นนี้ซึ่งรู้จักกันว่าเป็นวิธีการเปรียบเทียบกับข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาและตีความข้อมูลว่าเป็นการลำเอียงเข้าข้างการเกิดขึ้นของทฤษฎี วิธีการนี้มาทางได้เหตุผลพิสูจน์สมมุติฐานที่เกิดขึ้นตลอดการศึกษาครั้งนี้ผลการศึกษาพบว่า การวิเคราะห์เชิงคุณภาพเกี่ยวกับการสะกดคำชี้ให้เห็นการเติบโตในขั้นตอนการสะกดคำ จำแนกประเภทที่ได้จากขั้นตอนการสะกดความเชิงพัฒนาในการเขียนของนักเรียน ผู้ให้คะแนน 2 คน ให้คะแนนการประเมินการเขียนเป็นรายบุคคลแล้วประชุมปรึกษากัน เรื่อง การเขียนไม่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านคุณภาพและปริมาณการเขียน นำคะแนนของผู้ให้คะแนนมาวิเคราะห์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Spearman Rho พบว่ามีสหสัมพันธ์ภายในผู้ให้คะแนนระหว่างคะแนนที่ให้อิสระ (r) เท่ากับ .83 , p เท่ากับ .01 สำหรับคะแนนคุณภาพความแตกต่างใด ๆ ระหว่างผู้ให้คะแนนได้นำมาอภิปรายและประนีประนอมกัน

ให้ได้ความเห็นสอดคล้องกัน 100% ในการวิเคราะห์สุดท้าย ข้อค้นพบทางทฤษฎีในการศึกษาชี้แนะว่า ความต้องการของนักเรียนที่จะเพิ่มการยื่นมาตรฐานทางวิชาการมีความสำคัญ เมื่อให้ออกาสมีส่วนร่วมในการแทรกแซง ซึ่งให้การสอนที่เป็นแบบมีโครงสร้างและมีความรู้สึกลับสัมผัสได้หลายทางนักเรียนก็เพิ่มระดับการปฏิบัติขึ้นเวลา 6 สัปดาห์ ไม่เพียงพอกที่จะได้เห็นการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

สรุปพบว่า การเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้แบบฝึกทักษะยังช่วยให้การเรียนน่าสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อสาระที่เรียน แบบฝึกทักษะจึงเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนเพื่อเพิ่มความพึงพอใจในการเรียน การเขียนสะกดคำให้เป็นที่ไปด้วยความสนุกสนานและตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์นำมาเป็นกรอบความคิดการวิจัยครั้งนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์กรอบแนวคิดจากเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำไม่ตรงมาตราตัวสะกด โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3